

агванџисџички

ПОГЛЕД

бр. 8-9/2004

7

седум
димензии
НА
САБОТНИОТ ОДМОР

НОВИ ПРЕДИЗВИЦИ

Томе Трајков
главен и одговорен
уредник и председател
на Македонската
Мисија

Верувам дека сите сме свесни дека живееме во едно динамично време каде што ние како црква стоиме пред нови предизвици и искушенија. Пред нас е еден нов период, време на нова ориентација и на сите нас ние потребно чувство на сигурност дека како христијани ќе одиме по добриот пат. Периодот кој е пред нас ќе донесе нови предизвици, проблеми но и можности. Денеска пред нас се поставуваат неколку прашања:

Како да ги оживееме и активираме нашите цркви? Како да ги зајакнеме нашите семејства и брачните врски? Како да се ориентираме во оваа секуларно општество? Како да ги сочувваме и задржиме нашите млади, нашите деца за Христа и за црквата? Како да го исполниме Исусовиот налог „Одете и направете ги сите народи мои ученици! Матеј 28,19.

Тоа се секако сложени предизвици кои од нас бараат нови гледишта, нови активности, нова ориентација и обнова. Јас би спомнал само некои.

1. Обновување на односот со Бога

Со таа обнова отпочнува секоја нова ориентација на црквата. Верата не е приватна работа или работа на

традицијата, туку сплет на односи помеѓу Бога, човекот и светот.. Читаеме во 2. Кор. 5,18-20: А сè ова е од Бога, кој не измири со себе преку Христа и ни ја даде службата на измирување. Според тоа, ние сме пратеници на Христа-на тој начин што Бог моли преку нас... Бог не повикува на повторно помирување, односно на воспоставување на добри односи. Помирувањето и односот не е прашање на стратегија, туку на вистинска љубов и Божја грижа кој го бара изгубениот. Бог вели: „Ќе ја побарам загубената, ќе ја доведам назад заскитаната, ќе ја преврзам ранетата и ќе ја поткрепам немоќната... Езек.34 .16. Бог копнее за однос со нас но Тој сака и нас да не вклучи во помагање на нашите ближни.

2. Обновување на заедништвото

Ние сме друштвени суштества и живееме во заедница. Но на жалост понекогаш нашата црква го губи тој белег. Никој не може да биде христијанин приватно, за себе. Исус ја создал црквата, заедништвото и на тој начин Тој сакал да воспостави меѓусебно заедништво на верниците. Нашиот вертикален однос со Бога мора да се преслика на хоризонталниот однос кон човекот. Милоста и прошката мора да станат интонација на меѓусебните односи во црквата.

Црквата треба да стане место на заедништво. На нашите богослуженија мора да се создаде простор за нашите искуства и доживувања. Верниците не треба само во сабота да се состануваат во заедништво туку и преку седмицата по куќите на молитва, во мали групи на разговор каде ќе го прошируваат своето заедништво. Луѓето денес бараат мир и сигурност. Токму заедништвото на нашата црква може да биде место каде што многу наши пријатели ќе

го пронајдат мирот и сигурноста во Господа.

3. Обновување на мисијата
Исус рекол: „Одете по целиот свет и проповедајте го Евангелието на секое создание...“, Марко 16:15. Бог не испраќа во овој свет да го објавиме она што сме го доживееле со него. Бог не не испраќа во овј свет како борци, туку како мажи и жени помирени со Бога и полни со љубов кон овој свет. Ние сме повикани да ги сакаме луѓето како што Исус ги сакал. Ако сакаме нова ориентација и обновување, мораме да станеме свесни за Божјата воља. А Божјата воља за нас е потполно транспарентна. „Според тоа, ние сме пратеници на Христа, на тој начин што Бог моли преку нас. Молиме во името на Христа: помирете се со Бога! 2. Корн.5,20.

Овој Христов налог треба да биде наша ориентација во наредниот период и главна осовина на црковниот живот. Овој налог нека ги води нашите молитви, нашите богослуженија, нашите планови и активности.

Бог не сака нас, и затоа Тој сака секојдневно да не враќа на добриот пат и да ни даде нова ориентација која одговара на сегашната состојба на црквата и моменталните потреби на луѓето во општеството.

Затоа ве повикувам сите вас драги браќа и сестри, драги млади, да тргнеме со овие чекори: да го обновиме својот однос со Бога. Да се спротиставиме на отуѓеноста и материјализмот. Да го обновиме заедништвото во нашите цркви. Во центарот на својот живот секој од нас да ја стави мисијата на објавување на Радосната вест, во својот дом, во својата црква, на своето работно место. Ако така постапуваме, тогаш тоа ќе биде знак дека сме на добриот пат.

Нека сите Бог не благослови.!

Поглед на Христијанската адвентистичка црква

Списанието Адвентистички Поглед е гласило на Христијанската адвентистичка црква и има за цел да им помогне на верниците духовно да созреваат и да јакнат; да ги ослободат своите скриени потенцијали и љубов кон Бога; да постави предизвик пред нив да излезат и да го променат светот околу себе; да ја доживеат полнината на живот со Бога и таа полнина да ја поделат со ближните; да ги помести границите на интересирање на верниците на Црквата и да ги води кон подлабока заедница со Бога, подлабока заинтересираност за Црквата и поголема ангажираност во нејзините програми и мисија; да предложи практични чекори во примената на Христијанските начела и вредности коишто ги застапува.

АДВЕНТИСТИЧКИ ПОГЛЕД
Број 8-9/2004

Излегува повремено

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка Црква во Р.
Македонија

Главен и одговорен уредник:

Томе Трајков

Ликовно графичко уредување:

Денис Тенев

Лектура:

Анета Тенева

Адреса на редакцијата:

Ул Влае 42
1000 СКОПЈЕ

Тел/факс:

+389 2 20 48 038

Е-маил:

mmskopje@unet.com.mk
tomehac@mt.net.mk

Ракописите и дискетите не
се враќаат.

Содржина

- Стр. 04 - доктрина:
СЕДУМ ДИМЕНЗИИ НА
САБОТНИОТ ОДМОР
- Стр. 07 - археологија:
ЧУДЕСНИ ОТКРИТИЈА ВО ТУРЦИЈА
- Стр. 10 - медицина:
МОЛИТВА ЗА ЧУДО
- Стр. 12-19 - Вести од нашите Цркви
- Стр. 21 - катче за жените:
ЖЕНАТА ШТО СЕ ВИКАШЕ РУТА
- Стр. 24 - катче за семејството:
10 НАЧИНИ ЗА ЗБЛИЖУВАЊЕ НА
СОПРУЖНИЦИТЕ
- Стр. 26 - искуство:
БОЖЈАТА ЉУБОВ ПОСИЛНА ОД СМРТТА
- Стр. 28 - размислувања:
НАШЕ Е САМО ДЕНЕС
- Стр. 32 - размислувања:
УМОРНИ ОД ПОСТОЈАН УМОР
- Стр 32 - тема:
ПОЛОЖБАТА НА ТЕЛОТО ВО
МОЛИТВАТА
- Стр. 36 - историја:
АДВЕНТИСТИЧКАТА ДЕЈНОСТ
ВО МАКЕДОНИЈА ЗА ВРЕМЕ НА
ТУРСКАТА ОКУПАЦИЈА

седум димензии НА САБОТНИОТ ОДМОР

Никола Трајков
Проповедник
Мелбурн Австралија

“Помни го саботниот ден, за да го осветуваш. Шест дена ќе работиш и ќе ги вршиш сите свои работи. А седмиот ден е сабота Господова, на твојот Бог. Тогаш никаква работа не ќе работиш: ни ти, ниту твојот син, ниту твојата ќерка, ни твојот слуга, ниту твојата слугинка, ниту твојот добиток, ниту странецот што е внатре во твоите порти. Зашто во шест денови Господ ги направил небото и земјата, морето и сè што е во нив, а на седмиот ден се одмори. Затоа Господ го благослови и го освети саботниот ден.”

2 Мојсеева 20,8-11:

Четвртата заповед од Декалогот зборува за саботата како седми ден од седмицата, како ден за одмор.

Најголемиот дар што Бог можел да му го даде на штотуку создадениот брачен пар во рајот, била саботата. Имале предност лично да се дружат со својот Создател. Саботата е дар на безгрешниот свет. Таа е центар на нашето обожаване на Бога. Тоа е дар кој го оспособува човечкиот род да ја доживее небесната атмосфера на земјата.

Како се чувствувате кога ќе дојде сабота? Прекрасно! Зошто? Зошто треба се чувствувате прекрасно во сабота? Само затоа што нема да работите? Ако е само поради тоа, тогаш тоа е погрешна радост и погрешно разбирање на светоста на саботниот ден. Саботата е многу повеќе од неработен ден. Саботата е повеќе од еден викенд ден, повеќе отколку да се биде на своето работно место; повеќе отколку да се облече свечена облека; повеќе отколку тој ден да се остане во кревет или да се дојде во црква; повеќе отколку денот да се мине во парк или некаде во природа. За тоа ќе проучуваме денес. Ќе проучуваме за седумте димензии на саботниот одмор или седум глаголи кои ја објаснуваат саботата. “Саботата не смеаме да ја сметаме само како пропишан закон, туку

треба да го разбереме нејзиното духовно значење за целокупниот наш живот” (Одбрани сведоштва, стр. 187).

Подготовката за сабота Евреите ја започнувале уште од среда, за се да биде завршено до сабота.

Седум димензии на саботниот одмор

ФИЗИЧКИ ОДМОР. - “И на седмиот ден Бог ги заврши своите дела што ги направи. И се одмори во седмиот ден од сите свои дела што ги направи” (1. Мојсеева 2,2). Овде се кажува дека Бог “се одморил” во седмиот ден. Овде не се спомнува зборот “сабота” но несомнено е дека писателот сакал да потврди дека како седми ден Бог ја благословил и ја посветил саботата. Еврејскиот збор “схаббатх” означува глагол а не именка. Тоа би значело дека Бог седмиот ден се “одморил”. Тоа е еврејски “shabbath”, “престанок”, “пауза”, “одмор”. Тоа значи дека Бог се одморил физички. Иако Бог не се заморува, Тој после создаваето физички паузирал, се одморил!

Саботата е ден кога ние физички се одмораме од работите што ги извршуваме. Бог ни дава право да не мора да работиме тој ден без совеста да ни биде оптоварена, без чувство дека сме мрзеливи. Од петок

навечер до сабота навечер, физички се одмараме од работите што сме ги извршувале. Нема деловни телефонски разговори, вести, земни грижи! Нема вознемирување! Нема плаќање сметки, плаќање на работниците!

ПСИХИЧКИ ОДМОР - “Зашто во шест денови Господ ги направи небото и земјата, морето и сè што е во нив, а на седмиот ден се одмори. Затоа Господ го благослови и го освети саботниот ден” (2 Мојсеева 20,11). Тука стои друг збор за “одмор” - “nuach” што значи “мир” или “опуштање”. Тука станува збор за саботен ментален одмор. Ние во текот на седмицата не само што се трошиме физички, туку и психички. Трката од работа до школо по децата, состаноци, рокови, плаќање сметки... Психички толку многу се трошиме што ни треба одмор од сите тие грижи и обврски. Тука е саботата, психичко освежување кога психички ќе се опуштиме и освежиме.

ЕМОЦИОНАЛЕН ОДМОР - “Таа нека е знак засекогаш меѓу мене и Израелците. Па Господ за шест дена ги создаде небото и земјата, а на седмиот ден прекрати да работи и се одмори” (2. Мојсеева 31:17). Повторно се сретнува зборот дека Бог се “одморил” - се растоварил после напнатата но успешна работа. Еврејскиот збор “naphash” дословно означува “душа”. Што значи дека Бог ја освежил душата кога се одморил. Во Псалм 23,3 се кажува “ја освежува мојата душа” или “ја обновува мојата душа”. Што значи ова? Во сабота се обновува нашата душа, нашите истрошени емоции доживуваат освежување.

Бог е наш психијатар. Тој во сабота ја обновува нашата емоционална истрошеност. Нашите нерви се истенчени и се при крај, а во сабота Бог ги обновува и им дава освежување. Небесен мир одново ја исполнуваат нашата душа.

Сабота е ден кога нашите истрошени емоции се обновуваат и во домот. Можеби во текот на седмицата дошло до напнати моменти и емоционална истрошеност во бракот меѓу сопругниците или меѓу децата и родителите. Добро е пред да почне сабота да се надминат секое недоразбирање и да се

отстрани секое горчливо чувство меѓу членовите на семејството. Така, кога и да дојдеме во сабота пред Бога, доаѓаме радосни и растоварени. На тој начин за време на саботниот ден, истрошените емоции можат да се освежат и да се обноват. Тоа е саботата!

САБОТА, ДЕН НА ПРОСЛАВУВАЊЕ И РАДОСТ

- “Затоа Израелците нека ја пазат саботата - празнувајќи ја од поколение до поколение - како вечен завет!” (2. Мојсеева 31,16). Зборот “asah” кај нас преведен како “празнувајќи” значи “прославување” или “славење” - “радување”.

Сабота е ден за одмор, но и за активно славење и прославување на нашиот Бог Создател. Тоа не значи само отсуство од своето работно место. Ни мртвеец не работи во сабота! Дали тогаш тој ја празнува саботата? Затоа Елена Вајт кажува дека саботата не е за ‘излежување’ и ‘мрзоволие’. Тој ден треба да бидат будни сите наши духовни способности, бидејќи се состануваме со Бога и со Христа нашиот Спасител” (Одбрани сведоштва стр. 194). Биди креативен во држењето на саботата. Тоа е ден кога се славиме Бог а не ден за спиење. “Боже, ти испевавме неколку песни со половина уста, биди задоволен со тоа. За денес тоа е доста. Остатокот од саботата е за мене.” Дали е тоа славење и на Бога?

Ние му грешиме на Бога во сабота бидејќи не го славиме како што прилега. Ние сме премногу себични во сабота. Мислиме само на себе. Доаѓаме доцна во црква, ако дојдеме, доцниме а први си заминуваме дома! Каква е тоа желба по него? Тогаш на кого му служиме во сабота? Дали ние го славиме Бога или себеси?

“Ако ја воздржиш ногата за да не ја газиш саботата, и да не вршиш работи во светиот ден; наречеш ли ја саботата милина и чесен денот посветен на Господа; почитуваш ли го откажувајќи се од

пат, од занимање со работа и од празни зборувања” (Исаија 58:13). Еврејскиот збор “онег” кај нас е преведен со зборот “милина”.

Сабота треба да биде најубавиот ден во седмицата - милина. Треба да имаме посебна радост во него.

Во Марушевец имавме за ручек супа со кнедли само во сабота. Родители, најдете нешто што би претставувало посебна радост за децата во сабота: можеби посебна играчка со која може да си игра само во сабота; или што ќе облече само во сабота, или некој вид храна подготвена

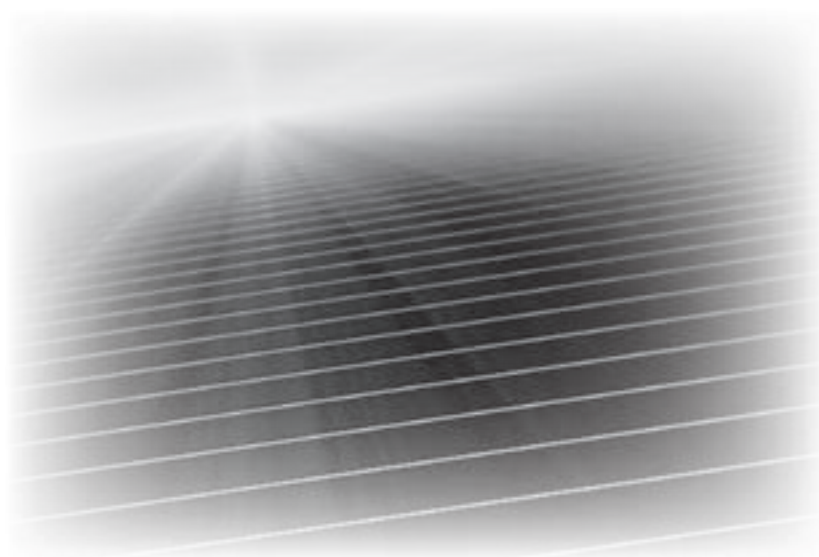

само за сабота...

Бог не ни дал листа што смеаме или што не смеаме да работиме во сабота. Тој ни дал принципи што Тој сакал со саботата. Ние понекогаш сме повеќе оптоварени околу техничките детали, околу тоа што смеаме а што не смеаме да правиме во сабота, а ја забораваме вистинската духовна смисла на саботата. Тоа е свет Божји ден. Тоа е посебен ден за мене и за тебе. Ден кога можеме да го обожаваме Бога. Саботата е ден во кој се славиме Бог и секавање на роденденот на нашата планета.

Евреите во петок навечер: 40 минути пред заоѓање на сонцето, рогот свирел за да го потсети народот дека доаѓа сабота. Зборувале: “Неговото Величество доаѓа вечерва” (Royalty is coming tonight). Саботата ја нарекувале “Кралица”. Семејството заедно се собирало околу масата за почеток на саботата, домаќинката ги палела свеките, а таткото би го >

благословувал домот. На масата имало вино и леб. Имале посебни садови само за саботните јадења. Потоа пееле песни, посебна песна за виното, посебна за лебот. Саботата и семејството стојат заедно во десеттата заповед. Веднаш после заповедта за саботата се наоѓа заповедта за домот и семејството. Ако љубовта меѓу мажот и жената не е видлива во сабота, како ќе се види во текот на останатите денови во седмицата? Сабота е време кога се прославува Бог и време на радост.

ДУХОВЕН ОДМОР - “И на седмиот ден Бог ги заврши своите дела што ги направи. И се одмори во седмиот ден од сите свои дела што ги направи” (1 Мојсеева 2,2). (Евреите 4) Еврејскиот збор “kalah” означува “завршеток или крај” - одмор после завршена работа. Бог го завршил создавањето не за шест туку за седум дена. Тој седмиот ден ја создал саботата. Создавајќи ја саботата поставил духовен одмор за сите генерации. Во сабота ние духовно се обновуваме и одмараеме.

ОДМОР КОЈ НИ ДАВА СИЛА - “И Бог го благослови седмиот ден, и го освети, зашто во него се одмори од сите свои дела кои ги создаде Бог и ги направи” (1.Мојсева 2:3). Еврејскиот збор “berek” кај нас е преведен како “благослови” или “зајакне”. Саботниот одмор ни носи посебен

вид благослови. Тој не освежува и ни дава сила да ја оствариме Божјата работа што Тој ја става пред нас. Во саботниот ден, преку Светиот Дух, Бог на посебен начин не зајакнува и не исполнува со сила за да можеме да се бориме против искушенијата во текот на седмицата.

БЛИЗОК И СВЕТ ОДМОР - “И Бог го благослови седмиот ден, и го освети, зашто во него се одмори од сите свои дела кои ги создаде Бог и ги направи” (1. Мојс. 2:3). Еврејскиот збор “gadash” кај нас преведен како “освети” значи “навистина да се биде осветен со неговото присуство”. Што е тоа што правело грмушката што горела а не согорувала да биде

света? Што е тоа што храмот го правел свет? Неговото присуство. Саботата не посветува зашто Бог е присутен. Времето е како и во останатите денови. Но Бог со своето присуство не посветува во саботниот ден.

Бог толку многу не сака што едвај чека да се состане со нас, како двајца вљубени. Бог вели: јас ќе бидам таму во сабота! Сабота е ден кога Бог не повикува да го славиме тој ден заедно. Тоа е интимен однос кој владее помеѓу нас и Бога. Бог и ние! Тоа е свет круг. Тоа е блискост. Оној кој мисли за саботата како за товар, не го открил вистинското значење на саботата. ▣

НИКОГАШ ПОВЕЌЕ...

...нема да кажам “не можам” бидејќи *“се можат преку Христа кој ти дава сила”*
- Филипјаните 4,13.

...нема да изјавам “немам” зашто *“мојот Бог ќе ја исполни славно секоја ваша потреба, според своето богатство - во Христа Исуса”*
- Филипјаните 4,19.

...не ќе “се плашам”, *“зашто Бог не ни даде дух на стравливост, туку дух на сила, љубов и себевладеење”*
- 2 Тимотеј 1,7.

...нема да кажам “се сомневам и малOVERен сум” *“зашто преку благодатта што ти е дадена, ти велат на секој едне помету вас: да не мисли за себе повеќе отколку што треба да мисли - туку мислите нека ви водат насочени кон разумно размислување, според мерата на верата, која Бог ти ја доделил секогаш”*
- Римјаните 12,3.

чудесни откритија во Туција

Peter Roenfeld

Изненадните
откритија во Туција
придонеле таа
да стане мошне
привлечна земја
за патниците и за
изучувачите на
Библијата.

живот живееле
многу христијани.

Но,
инвазиите на
Персијанците
во 6 век и на

Долината
Горем

Хетитите се народ кој
многу пати се спомнува
во Библијата. Меѓутоа,
се до модерното време
научниците не нашле никакви
други стари пишани документи кои
би упатувале на нив. Понекогаш
и се сомневало во постоењето
на Хетитите. Меѓутоа, во 1871
година почнале да се појавуваат
хетитските уметнички ракотворби и
споменици.

Првите големи
ископувања во 1906 година ги
почнал Хуго Винклер во близината
на селото Богаској, околу 220 км
североисточно
од Анкара.
Винклер својата
работа ја
продолжил во
1907 година,

Остатоките
од древните
Хетити
во Хатас
(Hattusha)
Туција

а потоа повторно од 1911-1912.
Во урнатините на хетитската
престолнина Хатас, на планините
близу до селото Богаској, тој
открил вкупно 10 000 глинени
плочки. Тие укажале дека
хетитската цивилизација била
најголема сила на Средниот исток
во вториот милениум пред Христа.
Потоа, археолошките ископувања
се продолжени во непрегледните
урнатини на Хатас.

Долината Горем

Со години скриена од
западните Европејци, долината
Горем е една од најфасцинантните
предели во Туција. Во таа
долина се наоѓаат стотици крајно
необични и гротескни облици
на тла во кои се издлабени
куки. Познато е дека во ова
подрачје човечките живеалишта
се издлабени во карпи уште во
времето околу 400 години пред

Христа. А потоа
и Новиот завет
бележи како во
долината Горем
или Кападокија,
во првиот век
имало христијани
(види Делата на
апостолите 2,9
и 1. Петрово

1,1). Градот Цезареја или Кесарија
(денеска Кајсери) бил напреден
центар на христијанското учење.
Денеска се знае дека веќе околу
четвртиот век во ова подрачје се
градени манастири. Меѓутоа, во
тој период, меѓу тие карпи мирен

Арапите во 7 век му ставиле крај
на мирниот религиозен напредок,
па христијаните од Кесарија и од
другите кападокиски места морале
да бегаат. Па сепак, горемските
пештери нуделе погодно
засолниште: проценето е дека во
тоа подрачје се населиле и свој
дом направиле околу триесет луѓе”
(Encyclopaedia Britannica - Служба
на библиотечно истражување,
цитиран: сер Хари Лук: Долина
Горем, Географско списание, стр.
307-315).

Луѓето кои биле
прогонувани заради нивната
вера ги избрале овие карпи, како
подземните населби во Деринки,
Кајмакли и Оузконак за свои
засолништа. Градени се многу
капели се до 13 век - со тоа што
повеќето капели исчезнале во
византискиот период.

Дали е пронајден Ноевиот брод?

На крајниот исток на
Туција се наоѓа малечкиот град
Дагбајазит. За тоа подрачје се
зборува како за “земја на Ноевиот
брод.” Евреите, христијаните и
муслиманите ја знаат изворната
историја. Бог видел дека луѓето
станале толку зли, што решил да
ги потопа сите освен оние што ќе

влезат во бродот што го изградил Ное. Ное, неговата жена и неговите три сина и нивните жени - со по неколку животни од секој вид пловеле во тој брод додека силниот потоп ја уништувал земјата. На крај, бродот го допрел тлото во планинскиот предел Арарат.

При трагањето по бродот секогаш се испречувал основниот проблем - каде да се бара? Библијата не кажува дека бродот запрел на некој одреден планински врв - туку едноставно на планината Арарат (види 1. Мојсеева 8,4). Тоа е големо подрачје - подоцна наречено Ерменија - подрачје кое опфаќа делови од современа Турција, Иран, Ирак и Ерменија. Според тоа, планинскиот врв Агри Даг, висок 5.165 м не е задолжително и место каде што се запрел бродот. Освен тоа, имајќи ги предвид дождот и снегот преку зима, а сушата и горештините преку лето, не постои веројатност дека би се одржал кој и да е вид дрво.

Со години во малечките хотели во Дагбајазит се воделе расправи за тоа дали можеби таму во планините сепак се наоѓа бродот? Тема на разговор биле приказните од старите времиња. Забележани се и раскажани безброј приказни за местото каде

што се запрел бродот. Што можеме да кажеме за најновите расправи?

Во 1991 година, вниманието на јавноста ја привлечла експедицијата која тргнала во потрага по бродот, кога една група курдски бунтовници ги зеле како заложници. Членовите на таа група, Ален Робертс и Рон Вајат, тврделе дека располагаат со докази за постоење на циновски брод со димензии слични на димензиите на Ноевиот брод, фосилизиран под тиња, во горите на Арарат.

Тие тврдења поттикнале порој геолошки објаснувања како формацијата за која се зборува

не е “ништо друго освен синклинала* која тоне, чијшто врв се истрошил од забот на времето” (The Sun Herald, 24 мај 1992). Така кажува и д-р Јин Плајмер од мелбурнскиот универзитет: “Синклиналите се вообичаени во тоа подрачје на Турција” (Тхе Сун, Хералд, 24 мај 1992).

Истражувања на формацијата што личи на брод

Формацијата се наоѓа во планинското подрачје Тендерик, околу 20 км источно од местото Дагбајазит и на источниот раб на селото Узунгил. Првпат е забележана при фотографските снимања на подрачјата на источна Турција од воздух во 1959 година за потребите на НАТО. Така се родила идеја во тоа подрачје да крене експедиција за која пишувало списанието “Лајф” (5 септември 1960 год.). Наспроти блиската корелација на нејзините димензии со димензиите на библискиот брод - ќе заклучиме дека забележаниот објект нема никаква врска со тоа.

Членот на таа прва експедиција Рене Норберген, во 1974 година објавил свој извештај за таа експедиција во својата книга “Досие на бродот”. А тогаш за тоа се заинтересирал Рон Вајат и првпат го посетил тоа место во 1977 годи. Во декември 1978 год. оваа формација ја погодил земјотрес, па во септември 1979 год. Вајат зел некои примероци од почвата. Потоа, меѓу 1984 и 1986 год. четири пати го посетил местото со цел со детектор за метал да изврши неколку прелиминарни испитувања. Меѓутоа, работата е запрена, бидејќи Вајат не добил претходно одобрение од локалната полиција.

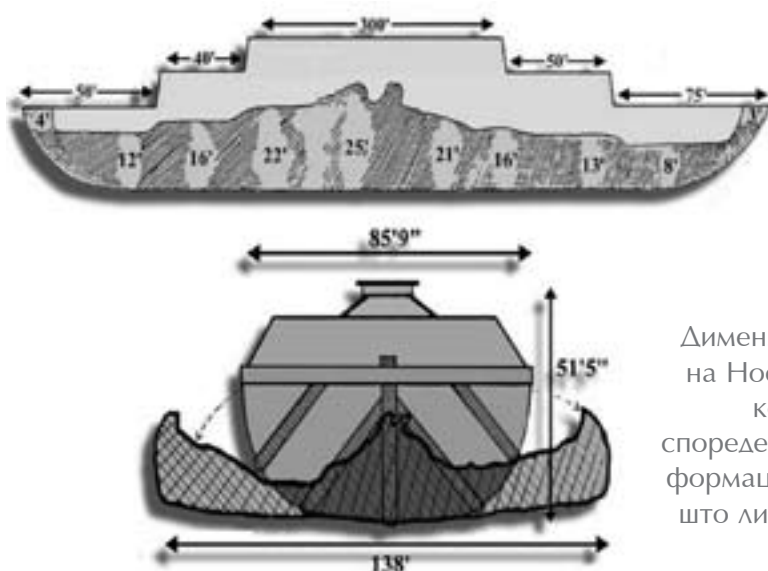

На споменатото место не се вршени никакви вистински археолошки ископувања - а не е најдено ниту какво било дрво, клинови ниту било какви други докази што би упатувале на откритие на Ноевиот брод.

Пророштвата за Исус, за Ное и за иднината

Исус Христос го спомувал Ное, зборувајќи дека крајот на светот ќе дојде однадеж, како Ноевиот потоп (Матеј 24,37-41). Претходно, учениците на Исуса му поставиле прашање: “Кажи ни кога ќе биде тоа и кој е знакот на твоето доаѓање и на крајот на светот (Матеј 24,3).

Одговарајќи, Исус

Димензиите на Ноевиот ковчег споредени со формацијата што личи на брод

ги напишал идните настани. Обрнал внимание на воените разурнувања, зборувал за глад и за земјотреси (Матеј 24,4-8). Тие пророштва се исполниле. Ако го прегледаме хоризонтот на човечката историјата, ќе видиме војни во најцрно издание. Нашиот свет, исто така, е соочен со хронични проблеми од недостиг на храна. Над 500 милиони луѓе во денешниот свет не можат да живеат нормален живот затоа што постојано се гладни и потхранети. Во нашиот свет едновременно постојат и претерано богатство и најцрно сиромаштво. Да ги додадеме кон тоа и патилата што настануваат како резултат на земјотресите, тајфуните, пожарите, поплавите и сушите - како и загадувањето на животната средина!

Исус зборувал и за страдањата предизвикани со прогонствата, со предавствата, со омразата и со човечката злоба (Матеј 24, 13). Тоа е видливо и во насилствата и во криминалот - во кражбите, тепачките, во сексуалните малтретирања и во убиствата (читај го и текстот во 2. Тимотеј 3,1-5). Исус рекол: "Луѓето ќе примираат од страв" (Лука 21,26).

Исус Христос изјавил дека среде тие разурнувања и страдања евангелието за спасение ќе биде разгласено по цел свет (Матеј 24,14). Рекол дека проповедањето на евангелието ќе достигне свој максимум однадеж, по што ќе уследи драматично и слично појавување на Исуса Христа на

небото. Исус рекол дека тоа ќе биде како во времето на Ное. Тој ќе дојде однадеж (Матеј 24,37-41).

Дали е тоа Ноевиот брод?

Дали формацијата во вид на брод во близината на Дагбајазит е Ноевиот ковчег или не, тоа нема никаква врска со значењето што го имаат Исусовите зборови за нас. Тој рекол: "Како во Ноевите денови, така ќе биде и при доаѓањето на човечкиот Син" (Матеј 24,37). Располагаме со мноштво докази кои покажуваат дека на Исусовите зборови може да им се верува.

Ние можеме да знаеме дека второто доаѓање на Исуса Христа е близу. Тој кажал: "Кога ќе го видите сето тоа, знајте дека е близу - пред вратата" (Матеј 24,33). Нашата генерација видела и продолжува да гледа најпустошен хаос и разурнувања предизвикани од војни, глад, земјотреси, поплави, суши, пожари и од загадување што носи смрт.

Нашата генерација е сведок на најгрозоромни човечки патила поради предавство, омраза, насилство, криминал, неморал, подбив и алчност. Поради сето тоа, евангелието се шири во најоддалечените краишта на планетата и многу илјади луѓе решаваат да станат предани и послушни ученици на Исуса Христа. Исус Христос рекол: "Затоа и вие бидете готови, зашто човечкиот Син ќе дојде во час кога не мислите" (Матеј 24,44). Исус ќе дојде однадеж - како што однадеж дошол и Ноевиот потоп. □

МОЛИТВА за чудо

Randy Maxwell

Мозочните бранови на Фред Макеј покажувале рамна цртчка. Грутка крв во мозокот довел до силен мозочен удар кој во изминатите дваесет и еден ден го врзал за апаратите за одржување. Лекарите му рекле на семејството на Фред дека медицински не може ништо повеќе да се направи. Ги потсетиле членовите на семејството дека одржувањето на животот на Фред на апарати секој ден чини 1000 долари и дека треба да ги потпишат сите документи кои се потребни за апаратите да бидат исклучени.

Одлуката да се исклучат апаратите кои нивниот сакан го одржуваат во живот сама по себе е тешка, но кога таа одлука треба да се донесе за седумнаесетгодишно момче, е неподнослива. Фред Макеј, средношколец, паднал во текот на кратко трчање. Кога пропаднале сите напори да го осветат, веднаш го пренеле во болница. А лекарите им рекле на родителите дека треба да планираат погреб. Повеќе немало надеж.

Родителите на Фред знаеле што е тоа молитва. "Нашето семејство верува во Бога кој прави невозможни работи", рекол таткото на Фред. Не само семејството, туку целото школо и многу ширум земјата почнале да се молат на Бога "кој прави невозможни работи" да направи чудо за Фред.

Кога требало Фред да го симнат од апаратите, медицинскиот персонал почнал да ги отстранува цевчињата кои го одржувале во живот. Требало да се отстрани и последното цевче, а таткото на Фред одненадеж ги поттурнал лекарите и го грабнал својот син за рамената.

"Фреде!" извикал тој. "Зар ќе дозволиш Бог да биде губитник? Немој да одиш!" Во тој момент Фред почнал сам да дише. Едната рака на Фред се уште му е парализирана и говорот не му се вратил во потполност, но тоа момче кое се нашло на самиот раб на смртта, денес оди и зборува, што претставува навистина големо чудо. Семејството на Фред верува во чуда.

Во тоа верување не се сами. Според неодамнешното истражување кое го спроведе списанието Нењсвеек, од десет американци, повеќе од осум веруваат дека Бог прави чуда, а скоро половината веруваат дека доживеале едно чудо или пак биле само сведоци."

Се случуваат ли чуда и денес? Да, но... Дури и оние кои веруваат во чуда, бидејќи самите ги доживеале, свесни се дека Бог не интервенира секогаш на чудесен начин. Причината чудотворните исцелувања, драматичните ослободувања од зависност од дроги и други натприродни случувања да наоѓаат истакнато место во нашето размислување, се наоѓа токму во тоа што се необични. Како и многу други, и јас сум доживеал чудесен одговор на молитва. И како повеќето, ја искусив и другата страна од приказната.

Пет години го молев Бога да ја излечи мојата баба од рак. Знаев дека Бог не кажува да на секоја молитва за исцелување, но го молев таа да биде исклучок. Бев длабоко трогнат кога умре. Наспроти мојата слаткоречивост и чувствителност, одговорот беше негативен. Факт е дека на секој настан со чудотворен одговор на молитва постојат веројатно десет или дваесет случаи во кои не се случило чудо. Што значи тоа? Постои ли некој посебен начин на молитва кој го привлекува Божјето внимание и неговиот благослов? Дали е потребно доволно силно да

Што можеме да очекуваме кога се молиме?

веруваме? Или доволно долго да се молиме? Што треба да очекуваме кога се молиме за чудо?

Вирусот на гревот

Исус бил чудотворец. Лекувал слепило, губа, парализа, опседнатост со демони, одземеност и онаа најлошата болест - смртта. Иако "Господова сила беше таму за да ги исцели" (Лука 5,17), болеста што Исус сакал да ја излечи била потешка од секоја друга болест - гревот. Сите други болести се само симптоми на ова темелно нарушување. Гревот - побуна против Божјиот закон, карактер, љубов и власт - предизвикува смрт на сите кои се заразени со него "зашто сите згрешија" (Римјаните 3,23). Исус дошол на нашиот свет со својата чиста, безгрешна крв како противотров за смртносниот вирус на гревот кој ја затрул ДНК на целокупниот човечки род.

Оздразувањето на скоро неподвижни органи, слепи очи и лепрозни тела биле примери за вистинско исцелување кое дошол да им го понуди на луѓето. Тоа биле симболи за здрав ум, тело и дух кои Исус сака да бидат достапни до сите. Исус дал привремени благослови за да ја охрабри верата во неговото трајно исцелување од она што го упропастило човечкиот род. Тоа е факт. Исусовите чуда на исцелување биле привремени. Исус знаел дека секој кој бил допрен и понатаму бил подложен на гревот и на неговата смртоносна пресуда (Римјаните 6,23). Овој смртен живот, каков што го познаваме на земјата, обележан е со циклусот на раѓање раст и смрт. Ако смртта привремено се одложи

благодарение на современата медицина или на божествено чудо, вирусот на гревот на крајот зема сè. Тоа е причина што никој од оние што Исус ги исцелил денес не одат на земјата.

Чудото на милоста

Иако секој не го доживува чудото опишано на почетокот од статијата, радосна вест е дека секој маж, жена, момче и девојче можат да го усвојат поголемото чудо на Божјата милост која го лечи гревот и осигурува вечен живот. “Што е полесно да се каже”, рекол Исус, “ти се простуваат гревовите” или “стани и оди” (Лука 5,23). Ако не сме внимателни, во своето брзање да најдеме привремено ослободување од болката, можеме да кажеме: “Секој може да зборува за гревот и за тоа целокупно духовно кажување, но потребно е многу повеќе сила за човек да прооди.”

Всушност, Исус е Создател на сè што постои (Јован 1,3.4). На оној што дарува живот не му било тешко да каже: “Стани и оди!” Оној кој со својот збор ги создал световите секако можел со збор да внесе и пулсирачка енергија и живот во фатените органи. Со други зборови, таа сила телесно да лечи била второкласна и помала од силата со која можел да каже: “Простени ти се гревовите.” Зошто? Затоа што за привременото чудо на оздравување бил потребен само збор. Но за да осигура трајно чудо, милоста на проштавање на гревовите на човечкиот род, било потребно да го даде својот живот. Противотров и траен лек за секоја немоќ и болест на човечкиот род била драгоцената крв на Исуса Христа, која требало да биде пролеана за луѓето да бидат спасени. Значи, на детето во коматозна состојба вратена му е свеста? Тоа не е ништо! Повлекувањето на рак или дури и целосно закрепнување? Причина за радост - но сè уште се само привремени благослови. Но, смртта на Божјиот Син, со која ни осигурал проштавање на гревовите, на крајот пораз на смртта и дарот на вечен живот на секој кој верува? Тоа е непроценливо! Тоа е најмоќното и највпечатливото чудо од сите чуда - безгрешниот Исус кого “Бог го направи грев заради нас, за да станеме Божја правда во него” (2. Коринџаните 5,21).

Што треба да очекуваме кога се молиме?

Дали тоа значи дека не би требало да бараме оздравување од артритис или рак? Секако дека не. Бог се грижи за болката што ја поднесуваме во овој живот. Тој е сочувствителен Бог кој секој ден ни овозможува да го доживуваме чудото на исцелување, живот и здравје. Тој не повикува да се молиме за оздравување кога сме болни (Јаков 5,14-16). Ни кажува дека со доверба можеме да пристапуваме кон престолот на неговата милост за да примиме правовремена помош и потреба (Евреите 4,16).

Тогаш што можеме да очекуваме кога се молиме за чудото на милоста или за оздравување?

Можеме да го очекуваме Бог кој слуша. “Зашто Господовите очи гледаат на праведниците и неговите уши ги слушаат нивните молитви” (1. Петрово 3,12). Бог не е рамнодушен кон повиците на своите деца. Неговите уши се отворени и ние сме предмет на негова најголема грижа. Можеме да го очекуваме Бога кој разбира. “Зашто немаме првосвештеник кој не може да сочувствува со нашите слабости... му принесе молитва и молби со силно викање и солзи, на оној кој можеше да го спаси од смрт” (Евреите 4,15; 5,7). Исус знае дека, кога му се молите, вашата молба допира до ушите на Оној кој разбира и има бесконечно сочувство.

Можеме да го очекуваме Бога кој останува со нас без оглед на сè.

Бог рекол: “Никогаш нема да те напуштам, ниту ќе те оставам” (Евреите 13,5). Исус е со нас и во радост и во тага. Никогаш не сме сами.

Можеме да го очекуваме

Бога кој од зло може да изведе добро.

“Но знаеме дека сите работи содејствуваат за добро на оние, кои го љубат Бога” (Римјаните 8,28). Многу работи што се случуваат во животот знаат да бидат лоши. Но кога ќе се случи зло, Бог во својата милост може од пепел да направи убавина, среде бура, мир.

Можеме да го очекуваме Бога кој проштава и - лечи, ако не веднаш, тогаш за вечност.

“Боледува ли некој меѓу вас, нека ги повика старешините на црква, и тие нека се помолат над него и нека го помажат со масло во името на Господа, и молитвата на вера ќе го спаси болниот и Господ ќе го крене и ако направил гревови, ќе му бидат простени” (Јаков 5,14.15).

Бог може уште денес да не исцели и Тој тоа го прави. Можеме да го молиме за сè, но неговата грижа преминува од овој привремен живот од неколку години, на вистинскиот живот кој ќе дојде. За оние кои веруваат во Исуса духовното исцелување е сигурно и носи вечни последици. Дали ќе дојде до телесно оздравување, без она “ако” препуштено е во негова власт.

Наспроти Фреди Мекеј, телесното оздравување на мојата баба е одложено. Бидејќи со вера го прифати Исусовиот траен лек за својата болест на гревот, таа засекогаш е исцелена од она што би можело засекогаш да ја одвои од Дарителот на животот. Таа денес спие, но, благодарение на чудото на милоста, ќе биде меѓу милионите кои ќе ги раскинат оковите на смртта и ќе станат во вечен живот.

“Еве, ви кажувам тајна: не ќе умрете сите, но сите ќе се измениме, во еден миг на окото, при гласот на последната труба; имено трубата ќе затруби и мртвите ќе воскреснат нераспадливи, а ние ќе се измениме” (1. Коринџаните 15,51.52). “И ќе ја избрише секоја солза од нивните очи и смрт нема да има веќе, ни тага ни плач, ниту болка, зашто првото помина. И Оној кој седи на престолот рече: ‘Ете, правам сè ново’” (Откровение 21,4.5) □

Какво исцелување! Какво чудо!
Каква надеж! Каков Спасител!

Крштавање во Велес

Во сабота на 5 јуни 2004 година, покрај езерото Младост во близина на градот Велес, во присуство на голем број верници, пријатели и роднини од Скопје, Велес, Кавадарци, Штип и Неготино, завет со Бога преку крштавање сторија четири млади души од Велес и Скопје. Имено, за Александра, Марјан, Александар и Тони, тоа беше ден кога своите млади животи му ги предадоа на Христа.

Во обредот крштавање учествуваа проповедникот на месната црква, Михајло Гурев и пасторот Томе Трајков, претседател на Христијанската адвентистичка црква во Р. Македонија.

Му благодариме на Бога за новите млади верници и за радостите што ги доживеавме таа сабота. На новите верници им посакуваме изобилни Божји благослови во новиот живот во Христа.

Михајло Гурев

Ден на благодарност

Сабота на 23.10.2004 година во месната црква во Кавадарци и Неготино беше можне живо. Имено таа сабота се одржа ден на благодарност каде што верниците од Кавадарци и Неготино ги донесоа своите плодови пред Бога и на тој начин симболично ја искажаа својата благодарност за Неговата заштита и благословите што ги уживавме во текот на годината.

Денот на благодарност беше збогатен со молитви, духовни песни и детска програма. Месниот проповедник Винко Станков во својата проповед упатена до присутните уште еднаш ја нагласи Божјата грижа и љубов кон човекот. Бидејќи се што имаме, се што постои му припаѓа на Бога. Ние сме само негови пристави. Свечената сабота продолжи и за време на попладневното богослужение но во месната црква во Неготино каде што гостите благајникот на ЈИЕУ од Белград Шили Венцел со сопругата и претседателот на Христијанската адвентистичка црква во Р. Македонија Томе Трајков од Скопје со семејството ја зголемија свеченоста и упатија зборови на охрабрување и повикаа на поголема верност кон Бога. Саботниот свет ден помина брзо. Го завршивме со радост и со желба таа радост да се почувствува во сите наши молитвени домови каде што живее Христовиот дух.

Зорица Станкова

Посветување на “Вера” и семинар во Неготино со Чањи Ласло и Шили Венцел

Од 22 до 24 октомври во посета на Македонија беа браќата Шили Венцел, благајник во нашата Унија и Чањи Ласло, секретар за проповедничка служба при ЈИЕУ. Во текот на оваа посета, високите гости од Унијата ги посетија црквите во Скопје, Прилеп и Неготино, каде упатија совети и поттик за верност и предана служба кон Бога.

Радосни сме кога ќе слушнеме дека некаде се посветува нов молитвен дом, а уште порадосни кога тоа се случува во наша непосредна близина. Во уште еден дом, за кој сам Бог рекол: “Зашто мојот дом ќе се нарече Дом на молитва на сите народи” (Исаија 56,7), верниот Божји народ ќе има прилика да го слави, да му се моли на Бога и да расте во Христовата вера. Прекрасното саботно утро на 23 октомври ја надополни свечената атмосфера на посветување

на новиот молитвен дом “Вера” во Скопје. Во присуство на верници од повеќе цркви од Македонија чинот на посветување го изврши проповедникот Чањи Ласло заедно со месниот проповедник Томе Божинов. Молитва излегуваше од срцата на сите присутни со топла желба овој молитвен дом да прими вистинско посветување и благослов од Бога.

Овие убави мигови во присуство на гостите продолжија и во недела на 24 октомври кога во Неготино се одржа едnodневен семинар за старешините и благајниците од сите месни цркви во Македонија. Во своето обраќање братот Чањи Ласло зборуваше за одговорностите и квалитетите на

старешините, како и за нивна поуспешна служба во црквата. Потоа братот Шили Венцел стави нагласок на приставската служба и верност кон Бога. Тоа беше едно ново освежување за сите присутни и беа поставени нови видовици за подобра служба на Бога.

“Се што е убаво, кратко трае” велат некои, па и овие денови со нашите гости Шили Венцел и Чањи Ласло, кои беа во посета на Македонија, минаа бргу. Му благодариме на Бога за сите нови незаборавни искуства, а наша посебна молитва е со истрајна вера да му служиме и во “Вера” и во секој негов “Дом на молитва на сите народи”.

Т. Трајков.

Колпортерите со нов елан

На 17 септември 2004 година во Скопје се одржа состанок за колпортерите кој всади нови искри и поттици да го сеат семето на вистината од врата до врата и да им ја носат радосната вест на луѓето преку печатениот збор. Овој состанок го водеа двајца гости, браќата Џон Артур од Трансевропската мисија и Јонатан Валс, директор на Шпанската издавачка куќа.

На овој мини семинар, гостите имаа значајни пораки за работата на колпортерите. Тргувајќи од подготовката на колпортерот, па сè до начинот на кој ќе ја продаде книгата, сликовидно беа претставени чекорите за успешна колпортажа. Особено важни совети упати директорот на Шпанската издавачка куќа Јонатан Валс, кој, покрај тоа што даде краток извештај за работата на колпортерите во неговата земја, истакнуваше важни техники на работа кои на колпортерите можат да им помогнат да го постигнат посакуваниот успех. По углед на работата на колпортерите во Шпанија, искрена желба на колпортерите беше истото тоа да се оствари и во Македонија. Бог го води своето дело и Тој ќе ја благослови колпортерската служба и во нашата земја. Колпортерите ги отворија вратите на своето срце да му служат на Бога продавајќи духовна литература, но и Бог ќе ги отвора пред нив вратите на коишто тие ќе тропнат сеејќи ја неговата вистина.

Состанок на вероучителите во Велес

Веронауката во нашата црква има многу важна улога за формирање на здрав духовен живот кај децата. Со таа цел и грижа на децата подобро да им се пренесат библиските вистини, вероучителите се собраа во црквата во Велес на 26.09.2004 година. Семинарот го водеше Александар Сантрач, декан на теолошкиот факултет во Белград. Своите познавања и искуства од оваа област тој ги подели со вероучителите, изложувајќи значајни принципи за работа со децата по углед на Исусовата учителска работа. Пристапот на учителот, препознавањето

на потребите на децата, систематичност во работата, добра подготовка за часовите по веронаука, за моралниот развој на децата и многу, многу други совети ги охрабрија вероучителите за работата што им претстои. Покрај упатените пораки од братот Сантрач, вероучителите од сите цркви имаа прилика активно да се вклучат и да ги поделат своите искуства.

Покрај другото беше кажано дека часот по веронаука се одржува редовно во сите цркви, па дури и онаму каде што има и само едно дете. Оваа служба од час во час ја утврдува вистината во срцата на децата. Знаејќи го ова, вероучителите заминаа во своите места мотивирани стекнатите знаења да ги спроведат во своите цркви.

Реновирана црквата во Колешино

Со одлука на Управниот одбор и со договор на месната црква од Колешино оваа година беше реновирана црковната зграда во Колешино. Имено беше доградена насрешница на влезниот дел од зградата и целосно обновена кровната конструкција. Во финансирање на овој проект помогнаа верници на времена работа во странство, месната црква и Управниот одбор на Христијанската адвентистичка црква во Р. Македонија.

Нови проекти на издавачките куќи на Балканот

На состанокот одржан на 16 септември оваа година во Скопје, со поддршка на ТЕД, потврдени беа нови проекти на литерарните издавачи на Балканот. Покрај домаќините претседателот на македонската мисија Томе Трајков и директорот на издавачката куќа во Македонија Никола Тасевски, присутни гости беа Џон Артур, претседател на издавачкото дело при ТЕД, Јонатан Валс, директор на шпанската издавачка куќа, од Албанија беа Барбара и Л. Рајс и од Србија и Црна Гора Милан Шушлик и Дијана Дака (Косово).

Основна цел на оваа средба беше разгледување на можностите за печатење на нова литература на албански јазик. Во таа насока извештај даде брат Никола Тасевски за веќе отпечатените 15, 000 примероци на Големата борба на албански јазик, како за потребите во Македонија, тако и на Косово и во Албанија. Л. Рајс, одговорен за издваштвото во Албанија најави веќе готов превод и наскоро початење на книгата Копнежот на вековите, Христовите параболи и Мисли од гората на блаженствата на албански јазик. Дијана Дака ги подели со сите итните потреби од литература прилагодени на албанското културно поднебје, и предложено е да се видат можности да се печати книгата "Исус во Коранот" од Рифаи Бурханудин на албански

јазик. Покрај останатото, шпанската издавачка кука ја отвори својата врата за печатење на книгите Живот без стрес и Уживај здрав живот на македонски јазик.

Од дадените извештаи на састанкот, за работата и новите планови на издавачките куќи на Балканот, може да се заклучи дека Бог навистина многу го благословил и го благословува своето литературно дело на овоа подрачје.

СОБОР НА МАКЕДОНСКАТА МИСИЈА Скопје 2004

На 11 и 12 јуни во Скопје беше одржан вонреден собор на Христијанската адвентистичка црква во Македонија. На работниот дел од овој собор беше извршено усогласување на статутот на мисијата со статутот на Унијата како и избор на нова управа на мисијата. На соборот присуствуваа делегати од сите месни цркви. Во текот на работната соборот го избра Томе Трајков за претседател на Македонската мисија и Дехран Хајдар за секретар и благајник на мисијата. Останатите членови на управниот одбор се: Томе Божинов, Михајло Гурев, Ванчо Трајковски, Исак Асан, Блаже Дончевски, Михајло Михајлов (Ристе Трипунов), Борче Иванов, Димитрија Трајковски и Елизабета Микова. Службени гости од Унијата беа: братот Миодраг Живановиќ, претседател на ЈИЕУ, Ѓорѓи Трајковски, секретар при ЈИЕУ, Венцел Шили, благајник при ЈИЕУ и Ласло Чањи секретар за проповедничка служба во ЈИЕУ.

Во сабота се одржа свечениот дел од соборот во изнајмена сала во Скопје. Присуствуваа многу верници од цела Македонија кои му благодарееа на Бога за неговото водство и грижа, детските гласови пееја во Негова слава, а нивната добро подготвена програма беше за сите освежување во летниот топол ден. Духовна порака до присутните упати претседателот Миодраг Живановиќ. Во текот на таа сабота му заблагодаривме и на семејството Трајковски за пожртвуваната работа која со цело срце ја извршуваа во текот на осум и пол години. Имаше и солзи во очите на многу верници, но и надеж дека братот Ѓорѓи, сестра Марија и Павле и понатаму ќе му служат толку предано и ревно на Бога како што тоа го правеа до сега. Бог нека го благослови својот народ и своето дело во Македонија.

Хајдар Дехран
секретар и благајник на Македонската мисија

ПОВИКАНИ ДА ПОВИКУВАМЕ

Сабота, 30 октомври 2004 година облеан со есенското сонце беше посебен ден за верниците на Христијанската адвентистичка црква во Р. Македонија. Имено таа сабота беа собрани повеќе верници од сите краеве на нашата земја да присуствуваат на есенскиот собор и да го прославуваат Божјето име. На соборот беа присутни и гости од Австралија, Филипините, Гана, Кенија и Србија и Црна Гора.

Службени гости на соборот беа претседателот на Христијанската адвентистичка црква во Р. Македонија Томе Трајков и претседателот на Југо-источната европска Унија на Христијанската адвентистичка црква од Белград Миодраг Живановиќ со сопругата.

Лозунгот на овојгодишниот есенски собор беше „Повикани да повикуваме,, (Рим. 1,6.7) Братот Живановиќ упати јасна порака до сите присутни во која ги повика на Божјиот повик да се сетиме дека

некогаш Бог не повикал во својата голема милост, но и ние денес сме должни други да повикуваме кај Христа.

Во целодневниот програм како постарите исто и помладите со своите песни, сински прикази го прославувајќи Бога на достоин начин. Му благодариме на Бога за сите прекрасни искуства и охрабрувања доживевани на овојгодишниот есенски собор во велес.

Михајло Гурев

IN MEMORIAM

МИХАИЛ МИХАИЛОВ

1963-2004

Со тага и болка во срцето, на 8 септември 2004 година повеќе стотици нажалени верници, пријатели и бројни црковни службеници, со роднините исполнети со тага, го испративме нашиот брат Михаило Михаилов од Кавадарци на привремена почивка сè до славниот ден на Христовото воскресение.

Имено, веста за трагичната смрт на братот Михаило длабоко не погоди сите нас, но најмногу семејството Михаилови, сопругата Маре, синот Јован, ќерката Радица, мајката Ратка и братот Зоран. За време на својот живот братот Михаило извршуваше повеќе должности во црквата, како старешина, водач на повеќе одделенија, благајник, а смртта го затече како член на Управниот одбор на Христијанската адвентистичка црква во Р. Македонија.

На самото испраќање на градските гробишта во Кавадарци, од покојниот брат Михаило се простија Винко Станков и Томе Божинов, кои на собраните присутни им упатија зборови на надеж и охрабрување. Во оваа прилика на семејството Михаилови им упатуваме искрено христијанско сочувство поради трагичниот губиток на нивниот сакан маж, татко, брат и син.

ТРАЈЧЕ КАМЧЕВ

(1934-2004)

Трајче Камчев роден во 1934 година во Кавадарци, долгогодишен верник во црквата во Кавадарци заспа во Господа на 2 јануари 2004 година. Братот Трајче Камчев за време на својот живот беше еден од поактивните верници во месната црква во Кавадарци вршејќи повеќе одговорни служби, старешина, водач на разни одделенија, член на одборот за координации итн. Посебно на братот Трајче на срце му лежеше мисионско-колпортерската служба. Плодовите од духовното семе што тој го сееше за време на својот живот се видливи и денеска.

На градските гробишта во Кавадарци од покојниот пред повеќе верници и пријатели се простија проповедниците Томе Трајков и Ѓорѓи Трајковски кои зборуваа за верата во Бога и за надежта во второто Христово доаѓање.

Во оваа прилика им изразуваме сочувство на сопругата Душанка, синот Иле и ќерката Васка со надеж и вера дека нашите покојни ќе ги сретнеме во часот на второто Христово доаѓање.

ЗАСПАНИ ВО ГОСПОДА

Ванко Јосифов
(81) 31.03.2004
Колешино

Мара Јовановска
(92) 03.06.2004
Јагуновце

Зорка Симјановска
(62) 22.07.2004
Јагуновце

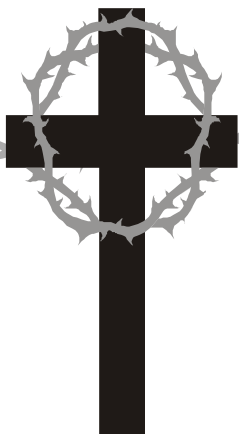
Васка Пандилова
(83) 02.08.2004
Скопје

Пачијколев Дионис
(80) 15.08.2004
Богданци

*И како ишшо
ио Адама ситије
утирааи, ишака и
во Христа ситије ќе
оживеаи, но секој
ио својот ред: прв
е Христос, ишоа,
при Неговото
доаѓање ќе
воскреснаи ситије
ишшо се Христиови.*

1 Коринтјаните 15, 22.23

ГОЛГОТА

Возвишуваме слава Бојсја
За жртва на Голгота
Без прошка, жал за душа
своја
Се даде себе за душа
твоја.

Живот млад си даде,
Шој
да избави народ свој.
Кој ќе го воспева и слави
Воскресението Шој го
јави.

За сите времиња да се
знае
Овде и на секаде,
Живот даден на Голгота
не попусти крв пролеана.

Од него има профети
Ученици, со слово се борат
Библиски списи уџат
На слепи очи, на љуби
уши да отворат

И секој што ќе посака
Со тебе Исусе да се
сретне.
Ние слово ќе му кажеме.
Од лице слава да светне.

Царството твое небесно
Нас не чека спремно
Низ песни порпи да
влеземе
Во слава и во име
Христово.

Нинка Фрицкова
Кавадарци

... и уште многу други

НАРАЧАЈТЕ!

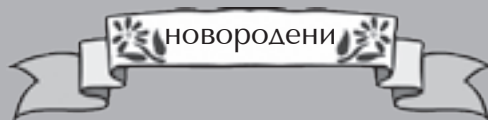
тел. 02/ 3077-324

UDGLED

ЧЕСТИТАМЕ!!

Родителите Алекснадра
и Горан Методиеви од
Неготино
На ден 26.02.2004г.
ја добија ќерката
Викторија

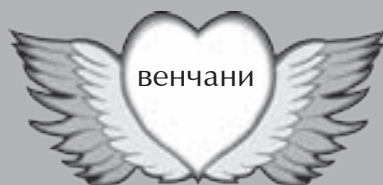

Родителите Виктор и
Силвана Милковски
Скопје
на ден 20.09.2004 го
добија синот Андреј

Родителите Ненад
и Зеља Амкови од
Кавадарци
На ден 30.06.2004 го
добија синот Исмаил

Родителите Јонче и
Христина Гошеви од
Сушево
На ден 18.08.2004 г. го
добија синот Трајче

Денис Асирев од Кавадарци
и Елмаза Џемаилова
Од Куманово
Венчани на 13.08.2004
во Кавадарци

Дејан Алексов од Скопје
и Зорица Николовска од Скопје
Венчани во Скопје на
25.04.2004
Венчал проповедник Ѓорѓи
Трајковски

Тоше Манев од Кавадарци
и Калина Карацова
од Јанбол, Р.Бугарија
Венчани во Кавадарци на
15.08.2004
Венчал пастор Винко Станков

*...затоа Ќе го остави
човекоџи џајкоџи свој и
мајкаџи своја и Ќе се
прилепи кон женаџи своја;
и оваџи Ќе бидат едно
тџело.*

1 Мојсеева 2, 24.

*...Ќе џаќа, секој од вас да
си ја саќа женаџи своја,
ќако Џиџо се саќа самџоџи
себе, а женаџи да се бои
од мајкоџи свој.*

Ефесјаните 5, 33

Исхраната и здравјето

Д-р Џорџ Памплон-Роџер е искусен специјалист по општа хирургија и хирургија на органите за варење. Во текот на својата долгогодишна работа се уверил дека исхраната и здравите навики влијаат врз здравјето повеќе од медицинските техники. Затоа тој во својата професионална дејност се насочил кон подрачјето на образованието и превенцијата.

Д-р Џорџ е член на разни меѓународни научни здруженија, писател, предавач, организатор на бројни симпозиуми за здравјето како во Европа така и во Америка.

Оваа книга Ве запознава со најновите научни сознанија во врска со најважните прашања што си ги поставуваат луѓето денес:

- Како влијае исхраната врз Вашето здравје;
- Како да составите урамнотежено мени кое ги задоволува потребите на организмот;
- Најновите препораки на Меѓународната здравствена организација и на Европската заедница на подрачјето на исхраната;
- Како безболно да ги измените своите навики во исхраната;
- Што се крие под превезот на тајната во исхраната на долговечните народи.

НАСКОРО! НАСКОРО! НАСКОРО! НАСКОРО!

Живот без стрес

Научете да го надгледувате стресот

- Стресот е болест на нашето време. Тој ги напаѓа и мажите и жените, младите и старите, дури и децата и адолесцентите.
- Стресот не можеме наполно да го одбегнеме, но можеме да научиме да го контролираме и да се сочуваме од анксиозност и депресија.
- Најдобри решенија за еден од најголемите проблеми на современиот живот.
- Оригинална и мошне практична книга заснована на нови методи кои ќе ги издржат сите проверки.

Јулијан Мелгоса

Откако ги завршил своите студии по педагогија и психологија во Мадрид (Шпанија), Јулијан Мелгоса заминува во Соединетите Држави каде што докторира психологија и воспитување во Мичиген (САД). Како професор по психологија и како психолог, тој често има можност да им помага и да им помогне на луѓето – особено на младите – да им се противстават и да ги решат своите проблеми. Сега предава психологија и воспитување и се занимава со истражувачка дејност во Англија. Советите што ги дава во оваа книга овој искусен специјалист на читателот му овозможуваат успешно да го совлада стресот.

жената што се викаше РУТА

Денис Дик Хер

Кога Бог ги остварува своите
планови со обичните луѓе,
тогаш неизбежно се случува
нешто необично.

Некои луѓе, настаните и личностите во Книгата за Рута, ги сметаат за обични - нема големи војсководители, не се случуваат чуда. Наместо тоа среќаваме обични луѓе кои во животот го доживуваат она што го доживуваат повеќето од нас: работа, смрт, немири во земјата, селидба, брак, раѓање.

Без сомнение, во таа книга прикажани се обични луѓе. Двајца од нив се Орфа и роднината кој требал да биде првиот заштитник на Рута.

Орфа не е лоша. Откако останала без својот маж, го послушала советот на својата свекрва Ноемина и се вратила во домот на својата мајка, да најде друг маж и да започне нов живот. Таа реагира како секој просечен човек. Во споредба со Рута, Орфа е обична и предвидлива личност.

Фактот дека оној роднина не е ништо посебно го наоѓаме истакнат во еврејскиот, бидејќи е наречен пелони алмони, што би можело да се преведе како "тој и тој". Тој е обичен човек кој сака да биде сигурен дека нема да го изложи на опасност наследството на своите деца.

Наспроти овие обични луѓе кои реагираат предвидливо, во извештајот за Рута се спомнуваат и други кои постапуваат неочекувано, а кои на необичен начин возвраќаат на Божјата љубов

и таа љубов ја пренесуваат на другите луѓе.

Привлечена со љубов

Извештајот за Рута е еден од најдраматичните во Библијата. После смртта на нејзиниот маж, смртта на деверот и заминувањето на јатрвата Орфа, Рута влегува во приказната со својата храбра изјава пред нејзината сиромашна свекрва: "Каде одиш ти, ќе одам и јас; твојот народ ќе биде мој народ, и твојот Бог - мој Бог" (Рута 1,16).

Нам ни се допаѓаат нејзините зборови и Рута ја сметаме за обратена. Но, колку и да е оваа мисла привлечна, за многубоштите какви што биле Моавците не било проблем да прифатат друг бог. Рута го оставила својот народ и подрачјето на својот бог Кемош; заминала во татковината на Ноемина во која владеел нејзиниот Бог, Господ. Сосема е разбирливо дека Рута ќе го почитува и тој Бог покрај својот.

Меѓутоа, она што следи покажува дека таа била запознаена со израелскиот Бог, иако не направила посебен чекор за да се обрати; и токму тоа го прави нејзиниот однос кон Бога необичен.

Употребата на еврејскиот збор *chesedh*, кој повеќепати се јавува во книгата за Рута, покажува дека Рута била посебна личност. Овој збор можеме да го преведеме

како "верна великодушност", "љубезност", "преданост" или "милостивост"; многу е сличен на грчкиот збор *агапе*. Еден стручњак тврди: "Тоа е повеќе од човечка преданост; таа ја имитира потполно незаслужената божествена иницијатива." "Таа прикажува дело на грижа и љубов која ги надминува обврската, особината на дарежливост, изобилството во давањето. Библијата оваа особина му ја припишува на Бога. Кога му се открива на Мојсеј (Излез 34, 6.7), Бог, опишувајќи се самиот себеси, се служи со еден збор "*chesedh*".

Рута го отелотворува *chesedh*. Божјата голема љубов некако нашла одзив во животот на Рута така што и нејзините секојдневни должности биле зачинети со неа. Кога Ноемина се обидела да ги врати Рута и Офра во Моав, таа рекла: "Господ нека ви биде милостив како што вие бевте кон покојниците и кон мене" (Рута 1,8).

Ноемина не е единствената која го приметила примерниот живот на Рута. После нивното враќање во Витлеем, кога првпат го сретнуваат Воз, Рута го запрашала зошто е толку љубезен кон неа. Тој и одговорил: "Чув што си направила се за својата свекрва по смртта на твојот маж; како си ги оставила твојот татко, твојата мајка и твојот роден крај па си дошла во >

народ што до вчера и до завчера не го познаваше" (Рута 2,11).

Иако не го користи истиот израз, Воз сака да каже дека верноста на Рута ги покажува особините на chesedh.

Всушност, тој оваа Моавка ја споредува со Аврам, прататкото на Израел. Неговата примедба е многу слична на повикот што Бог му го упатил на Аврам: "Излези од својата земја, од родното место и од татковиот дом; и оди во земјата што ќе ти ја покажам. Ќе направам голем народ од тебе" (1. Мојсеева 12,1.2).

Во овие редови се истакнува и истата мисла за земјата, родниот крај и татковината. Рута е прикажана како прамажка "во симетрична сличност со прататкото Аврам. И таа доаѓа од странска земја на исток за да се насели во ветената земја. Следните Божји зборови кои му се упатени на Аврам - "Ќе направам голем народ од тебе, ќе те благословам, ќе го прославам твоето име и самиот ќе бидеш благослов" (1. Мојсеева 12,3) - ќе бидат применети токму на неа, како жена од која ќе потекне Давид."

Аврам и Рута се прародители на Израел. Нивниот животен пат барал да се откажат од домот и семејството и старите природни врски да ги заменат со нови, заветни. Рута се откажала од семејната солидарност; се откажала од националниот идентитет и верската припадност. Во целата израелска историја сличен на неа е само Аврам кого Бог го повикал. Но, тој бил човек кој патувал со својот дом.

Рута стои сама; таа нема ништо. Никаков Бог не ја повикал, никакво божество не и ветило благослов, никој од луѓето не и помогнал. Таа живее и одлучува без колективна поддршка; свесна е дека нејзината одлука може да значи смрт. Таа тргнува со вера; дури ни Аврамовата вера не ја надминува оваа одлука на Рута.

Негувана верност

Односот помеѓу Рута и нејзината свекрва Номина е нешто посебно. Еврејскиот збор кој го опишува нивното пријателство

е полн со значење. Рута "се присоедини" (davka) со Номина. Истиот збор се употребува во 1. Мојсеева 2. да се опише првата човечка заедница помеѓу Адам и Ева - која што ја означува и идеалната заедница со Бога.

Во 5. Мојсеева 11,22 на Израелците им било речено да ги извршуваат Божјите заповеди, да го љубат Бога и да се прилепат цврсто до него. Кога се простувал од Израел, Исус Навин го повикал народот да му остане верен на Бога и да го следи само него (Исус Навин 23,8). Рута ја сака својата свекрва, предана и е како што Израел требал да го љуби Бога.

Не само што се прилепила кон Номина и се грижела за нејзините физички потреби, туку таа на остарената вдовица и давала и емотивна сигурност. Ова е видливо кога Воз ќе забележи како Рута доприбира на неговата нива. Откако и открива дека е следниот во роднинската врска, Воз и вели:

Извештајот за Рута е еден од најдраматичните во Библијата. После смртта на нејзиниот маж, смртта на деверот и заминувањето на јатрвата Орфа, Рута влегува во приказната со својата храбра изјава пред нејзината сиромашна свекрва: "Каде одиш ти, ќе одам и јас; твојот народ ќе биде мој народ, и твојот Бог - мој Бог"

"Дај ја наметката што е на тебе и држи ја добро" (Рута 3,15). Потоа во неа става шест мери јачмен.

Кога Рута дошла кај Номина, таа овој настан го опишала со следниве зборови: "Овие шест мери јачмен ми ги даде, велејќи: 'Не смееш да се вратиш при свекрвата со празни раце'" (Рута 3,17).

Важно е да се забележи што додала Рута спомнувајќи ја грижата на Воз за Номина. Се чини како да сака да ја ослободи Номина од загриженост за иднината.

На венчавката сопружниците обично си ветуваат дека ќе бидат верни еден на друг

"во добро и во зло"; притоа под зло подразбираат можност да се разделат. Кога Рута и Номина го напуштиле Моав, Рута ветила дека ќе остане со Номина; Рута сега сфатила дека Номина можеби се плаши како овие "добри" околности би можеле да доведат до нивна разделба. Рута можеби со тоа ја повторува својата изјава за преданост кон Номина и покрај променетите околности.

Жителките од тоа место го приметуваат посебниот однос меѓу Рута и Номина кога се радуваат на раѓањето на синот на Рута и Воз. Тие велат: "Зашто го роди твојата снаа која те љуби и која ти вреди повеќе од седум синови" (Рута 4,15). Во древниот свет бројот седум се сметал за идеален број машки наследници. Без сомнение, односот морал да биде посебен за да биде една снаа повредна од сопственото дете, повредна од машко дете - дури повредна и од идеалниот број сопствени синови.

Живот во милост

Всушност, жените од ова место и самите се нешто посебно. Тие со радост го дочекуваат враќањето на Номина во Витлеем. Но, таа на нивното добредојде одговара со жалење и горчливост: "Не викајте ме веќе Номина, туку викајте ме Мара, зашто Седрижителот ме исполни со горчина!" (Рута 1, 20)

Жените не и го вртат грбот на Номина, иако таа го одбила нивниот пријателски

пристап. На крајот од книгата тие се радуваат со неа кога ќе се роди нејзиниот внук. Го благословувале Господа кого таа предходно го проколнувала. Сочувствуваат со нејзината неволја и ја повикуваат да се радува во добро, фалејќи ја Рута и давајќи му име на детето. И

тие реагираше неверојатно.

Самото име на детето би ги поттикнало слушателите на мислата дека Овид е посебно име; самиот факт што соседите даваат име ја симболизира легитимноста на царската моќ. Оваа мисла укажува на потомот на Рута, на царот Давид; преку него целиот Израел бил благословен поради извонредните постапки на овие необични луѓе - Воз и Рута.

Над законот

И Воз не е обична личност, бидејќи тој прави многу повеќе од она што се очекува од него.

Левитскиот закон, зборувајќи за доприбирањето, завршува со зборовите: “Јас сум Господ, ваш Бог” (3. Мојсеева 23, 22) Оваа изјава навестува дека Евреите доприбирањето на некој начин трабале да го поврзат со Бога - да го прикажат неговото сочувство и да ги делат неговите дарови. Да се дозволи доприбирање било барање упатено до сите земјопоседници - тоа не било chesedh.

Но Воз прави многу повеќе од очекуваното и се обидува да го ублажи ризикот на кој жената може да биде изложена додека сама доприбира на нивата. Тој ја повикува Рута да се напие од водата која што била за жетварите, а потоа и дал и храна.

Рута го забележува чхеседх во однесувањето на Воз и го прашува зошто е толку љубезен кон неа, тугинка. Притоа користи игра на зборови за да ја истакне оваа мисла прашувајќи го: “Со што

придобив толкава милост во твоите очи, за да ми даваш внимание, кога сум тугинка?” (Рута 2, 10) Зборот “ми даваш внимание” и зборот “тугинка” доаѓаат од ист еврејски корен: нкир. Ова уште повеќе го истакнува поинаквото, сочувствително однесување на Воз кон една тугинка.

Допир со љубов

Во книгата за Рута Божјото име е на сите усти, но ретко кога е кажано дека нему треба да му се искаже благодарност за сè што се случува. Меѓутоа, во изобилство ја има чхеседх - милостивата љубов која зрачи од Бога. Додека се молат и зборуваат, луѓето очекуваат дека Бог ќе ја оствари својата волја за оние кои се вклучени во оваа навистина човечка историја - во секој случај токму луѓето кои ја признаваат Божјата врховна власт се оние кои и ја остваруваат. Воз мисли дека Бог ќе ја заштити Рута - таа може да се засолни под негова заштита. Меѓутоа, Рута решението за своите проблеми го наоѓа токму под заштита на Воз (Рута 2,12 и 3,9,10).

Ноемина горчливо се жали дека Господ ја вратил “празна”, со што сака да каже дека Тој треба да ја поправи ситуацијата. Но, после нокта мината на гумното, Рута е таа која ја уверува свекрвата дека

веќе не е празна (Рута 1,21 и 3,17).

Ноемина се моли Бог да се погрижи за нејзината снаа, но таа самата доаѓа до планот кој ги решава нивните тешкотии (Рута 1,9 и 3,1).

Од Господа се очекува да биде chesedh (Рута 1,8 и 2,20), но го остваруваат токму овие две млади вдовици (Рута 1,8 и 3,10).

Во случувањата со Рута Бог е присутен и активен, но Тој главно се открива во начинот

на кој луѓето се однесуваат едни кон други. Овој извештај неразрешливо ги поврзува Божјата волја и човечките постапки, така што секој од главните протагонисти станува Божји слуга на оној другиот. Во нашиот свет, во кој владее борба за преживување и задоволување на сопствените

потреби, божествените и човечките постапки одат рака под рака.

Но, историјата не завршува овде: во првата глава од евангелието според Матеј, Рута се спомнува како Христова прамајка на Оној кој покажал врвен chesedh.

Мојот живот не е исполнет со чуда. Ако видам гранки кои горат, најверојатно тоа се исушените гранки од јоргованот кои мојот сопруг ги исекол за да се ослободи од нив. Ако, како Аврам, слушнам глас кој ме испраќа на пат, тоа ќе биде гласот на мојата мајка која ме вика да дојдам за да и помогнам околу селењето. Отворените чуда не се дел од мојот секојдневен живот, токму како што не биле ни дел од животот на Рута.

Но, нам не ни е потребно чудо за да го видиме Бога. Читајќи ја книгата за Рута ќе заклучиме дека Божјата милостива љубов, Неговиот chesedh, го открива во chesedh на луѓето едни кон други. Иако можеби мислиме дека нашите надежи и постапки се свети и обични, иако во својот живот можеби не ја гледаме толку отворено и драматично Божјата рака, ние можеме да го доживееме неговото присуство кога даваме и кога се грижиме еден за друг. □

10 НАЧИНИ ЗА **зближување** НА СОПРУЖНИЦИТЕ

G. Vederbed

Како да се прекине
емотивната отугеност во
бракот

Анкица и Петар се вработени луѓе. Двајцата секојдневно минуваат многу време на работа. Нивниот единствен слободен ден во неделата минува во извршување на домашните работи - перење алишта, чистење, купување, плаќање сметки. Имаат многу малку слободно време кое што можат да го поминат заедно. За десет години, колку што се во брак Анкица и Петар станале странци, иако живеат во иста кука. Марта и Иван исто така работат полно работно време и се одговорни и грижливи родители кои многу вложуваат во своите три деца. Поради многуте обврски најголемиот дел од вечерите и викендите ги минуваат превезувајќи ги децата до местата на кои се занимаваат со разни активности - на часови по музика и спортски активности. После 15 години брак блискоста која ја имале на почетокот се чини дека едноставно исчезнала.

Анкица, Петар, Марта и Иван имаат нешто заедничко со многу други брачни двојки. Од различни причини ја изгубиле меѓусебната блискост. Исчезнала и онаа животна искра која што некогаш ја карактеризирала нивната врска. Тоа не го планирале, но се случило неприметно, полака и тивко. Сепак постои добра вест. Не е потребно да се разведете за да се договорите околу ситуацијата "статус кво" во незадоволителната врска. Двојките можат да ја прекинат емотивната отугеност и да ја заживеат својата врска. Еве десет важни совети за зближување на двојките.

Слушај

Заедничка загриженост што ја изразуваат многу двојки е таа дека нивниот брачен другар "не слуша", "не сака да разбере" или "реагира со груби зборови". "Кој зборува невнимателно, за главата му е", вели писателот на Мудрите изреки (13,3). Едноставен начин да се отстрани причината за нарушената комуникација е да се вежба слушањето. Тоа значи да се отстранат сите оправдувања и да се дознае што другиот навистина зборува и чувствува. Оперскиот пеач Јан Пеарце, после речиси пееет години брак, рекол: "Мојата сопруга и јас пред многу време направивме договор и го одржавме без оглед на тоа колку и да сме биле лути еден на друг. Кога едниот вика, другиот треба да слуша, зошто ако двајцата викаат, нема комуникација, се создава само врева и лошо расположение."

Вера

Двојките кои му служат на Бога, кои се молат, кои ја читаат Библијата и учествуваат во активностите на верниците, имаат постабилни и посреќни бракови. Нивната вера во Бога е уште една нитка која ги поврзува. Рикардо Монталбан е познат телевизиски водител. Тој е верен христијан кој веќе десетици години е оженет со иста жена, Маријана. Својата длабока вера во Бога тој ја препишува на задоволството и успехот на нивниот брак. "Ако се придржувате кон своите начела, религијата и убедувањата, ќе бидете наградени", вели тој. "Потребни се различни средства за да постои поврзаност во бракот: љубов, хумор,

почитување - и вера во Бога. Тоа е најсилното од сè. Тоа не одржува заедно."

Прощтавање

"Трпете се еден со друг и проштавајте си еден на друг, ако некој има поплака против некого, како што и Господ ви прости вам, така проштавајте и вие!" (Колошаните 3,13).

Апостолот знаел дека во заедничкиот живот на две човечки суштества секогаш има можност во која можат да си нанесат бол еден на друг - намерно или ненамерно. Прощтавањето е патот кој води од долготрајната повреда до исцелување. Да се определи брачната двојка за проштавање значи да го воздигне позитивното и да му даде нова можност на бракот. Прощтавањето не значи заборавување или бришење на она што се случило. Прощтавање значи лекување на болката, чекор напред во заедничката врска, учење од искуствата и примена на сите корисни информации со цел да се изгради пошврст брак.

Добар пример е следното писмо што една сопруга му го напишала на својот маж кој во жолчна расправа пред извесно време и нанел големи навреди со своите нечувствителни забелешки: "Марко, бев многу навредена од она што го рече, но истовремено гледам дека си човечко суштество и дека можеш да згрешиш. Ти простувам. Те сакам тебе и нашиот заеднички живот. Сакам да се разбираме еден со друг и многу да научиме од ова. Кога еден од нас е несреќен за

нешто во нашата врска, потребно е да разговараме пред чувствата да прераснат во широка расправа. Да се обидеме нашиот брак да го

направиме уште подобар отколку што беше. Те сакам, Марија.”

Делење

Како двојка, одвојте време да погледнете назад и сетете се на настаните кои го сочинуваат вашето заедничко минато. Потсетувањето на спомените успешно го оживува чувството

на топлина, поврзаност и љубов. “Бог ни ги дал спомените, така што и во јануари можат да цветаат рози”, напишал Џејмс М. Бери. Оживувањето на спомените можете да го почнете со зборовите: “Се секаваш ли кога живеевме во оној мал град и кога два дена немаше струја? Се секаваш ли како стиснати еден до друг спиевме покрај каминот?” Оживувањето на спомените може да биде и визуелно. Обидете се една вечер да го изгасите телевизорот и да ги прегледате старите албуми, уживајќи во спомените кои се запишани на фотографиите наредени во нив.

Улога што поттикнува

Се чини дека, колку подолго е двојката во брак, иницијативата заеднички да се мине времето се заборава и се запоставува. “Полесно е да чекаме брачниот другар да ни предложи да излеземе некаде, што ќе правиме за време на годишниот одмор, кога ќе ги поканиме пријателите на вечера или кога ќе се прошетаме во околината”, размислува писателот Карол Мајхал. “На тој начин се здобиваме со zgodна (но здодевна) навика и се прашуваме каде исчезна сета возбуда.” Потребно е двојките кои сакаат да се зближат да одвојат време и да ги разгледаат искуствата кои можат да ја разбудат нивната љубов, а потоа и да постапат според тие предлози.

Каење

Каењето е чувство на вина за сторена грешка. Тоа има пресудна важност во напорите некој брак да напредува и да доживее

успех. Каењето е позитивна сила која влијае на брачниот другар да ја признае вината, да се извини и да побара прошка. Брачниот другар кој чувствува каење, покажува почит и љубов кон својот сопругник. Каењето е силно средство за лечење и за зацврстување на бракот. “Тешко е да се каже зошто чинијата со пуканки ставена на твојот крај од креветот може да ја избрише напнатоста после расправата”, забележува еден психолог. “Можеби затоа што таа со тоа сака да каже: Жал ми е, бев лошо расположена.”

Време

Еден од најважните двигатели во заживувањето на љубовта е времето. Двојката не може да напредува во љубовта доколку заедно не го минува времето. Мирко и Кристина се вработени. Имаат свои забрзани и неусогласени дневни распореди. Сепак секој месец тие ги споредуваат календарите, одредуваат ден и го означуваат со зборот “ништо” напишан со големи букви. Тој ден престануваат со работата, ги пропуштаат сите дневни настани и го минуваат денот посветувајќи се единствено себеси. “Тој ден не наликува на останатите денови”, објаснува Мирко. “Целта не е во тоа што правиме, туку едноставно во времето што го минуваме заедно.”

Пофалба

Многу брачни другари велат дека се чувствуваат отфрлени од страна на својот брачен другар. Двојките кои се блиски рано ја сфаќаат вредноста на пофалбата и редовно ја применуваат. Тие знаат колку е важно да се биде “навивач”, да се изрази благодарност и да се даде поддршка. “Никогаш не сме сретнале личност која страдала заради премногу пофалби или поддршка од страна на оние кои живеат околу неа”, велат Кевин и Мерилин Рајан во својата книга Изградување на бракот (Макинг а Марриаге). “Двајцата бевме изненадени од фактот колку многу значат едноставните комплименти. Мислевме дека другиот сигурно знае колку го цениме ова или она кај него. Дојдовме до заклучок дека секој од нас се бори во безличен свет и се сомнева во самиот себе. Сакаме да слушаме за нашите способности и за работите кои добро ги извршуваме. Сакаме често

да го слушаме тоа.”

Разговор

Двојките кои никогаш не се отуѓиле, несомнено, имаат навика отворено да разговараат за сè. Иако таквиот разговор може да нанесе извесна болка, тие не го одбегнуваат ниту пак го заобиколуваат разговорот. Мудро е да се изразат и истражат чувствата пред да станат бурни. Михаел е педесет години во ист брак. Тој и неговата жена имаат две деца, девет внуциња и едно правнуче. Навраќајќи се кон својот успешен брак, тој вели: “Како маж кој е горд на својот педесетгодишен брак и кој се надева дека ќе трае уште многу години, верувам дека она што придонело за нашиот успех е фактот дека разговаравме за сите ситни проблеми и разлики кои се појавуваа помеѓу нас, пред тие да станат поголеми... Ние обрнуваме внимание еден на друг и од време на време попуштаме дури и кога мислиме дека сме во право.”

Напредок

Двојките кои остануваат блиски постојано напредуваат во запознавањето на светот околу себе. Од информациите што ги впираат добиваат благослов и професионално и лично. Дobar пример е Ана, 38 годишна учителка која е веќе 15 години во брак: “Мојот сопруг и јас редовно посетуваме разни курсеви”, вели таа. “Новите идеи поттикнуваат разговори и спречуваат да си здодееме еден на друг. Двајцата сакаме да напредуваме и интелектуално и емотивно. Исто така одлучив секој месец да проучувам по еден напис или поглавје од некоја книга која зборува за бракот - како бракот да биде подобар, пожив, посодржаен. Се здобивам со многу нови искуства и се обидувам да ги применам во нашата врска - секогаш со позитивни резултати.”

Конечно, секој брак има многу благослов кога брачните другари ја унапредуваат смислата за хумор. Хуморот е сончева светлина на умот. Кога се одржува смислата за хумор може да се отстрани осилото на разочарување и да ја сопре секоја кавга. Здравите брачни двојки знаат дека разумот се наоѓа во едноставниот хумор кој го зачинува сфаќањето на некои теми и барањето решенија за некои проблеми. □

Божјата љубов ПОСИЛНА ОД СМРТТА

Васка Диванисова

Мрачен есенски ден, се околу мене е некако тажно, влажно и сиво. Сонцето веќе неколку дена не се покажува, некоја тага го исполнува моето срце. Им дозволувам на мислите да се вратат неколку години наназад. Се секавам како вчера да беше; збунета и исплашена. Деновите се нижат еден по еден, почнува да се јавува страв. Нокта е долга! Не можам долго да заспијам! Секој ден е различен и подинамичен. Некоје тешко чувство ме задушува, не се чувствувам добро, со мене нешто се случува, нешто не е во ред. Нешто силно ме стега, ми се суши устата, срцето ми е скаменето, многу сум повредена. Солзи паѓаат сами, и се слеваат по лицето, тешка болка ме притиска. Имам потреба на сите да им кажам колку ми е тешко, и колку многу сум несреќна. Но остана само молк, ја кине мојата душа, болно плачам и чувствувам студенило по моето тело. Се тресам како да барам помош, целото мое тело е во грч, а солзите како да немаат крај. Сакам да заспијам и никогаш да не се пробудам. Колку сакав да е ова само еден страшен сон. Се тресам целата, ми станува се полошо и потешко и ми станува јасно дека ова што се случува со мене не е сон, туку сурова вистина. Главата ми станува се потешка, силно ме боли, нозете ме напуштаат. Морам да одам на работа! Тагата во срцето сега е поголема од секогаш, плачам како мало дете. Сега се е свршено!...

Постои последна надеж! Ќе се убијам, секако веќе сум мртва. Умреа моите соништа! Сè ми се врти во главата. Морам уште еднаш

да размислам, не знам колку сум во можност да мислам. Тагата ми ја исполнува душата, скршена и изгубена излегувам надвор и бесцелно шетам во темнината која е како гроб. Безброј пати ми доаѓаат прашања во главата: “Зошто животот кон некои луѓе е толку суров?”

Одвреме навреме се јавува искрена надеж - сè е толку празно, се движам како во безвоздушен простор. Се чувствувам како роб, користам смирувачки таблети и веќе станав зависна од нив, всушност и не би можела без

**Се наоѓам во недоумица,
плачам и ме кине
незапирлива болка
во душата. Повторно
ми доаѓа тивкиот и
нежен глас кој ми вели:
Побарај ја пријателката
Катерина...**

нив. Во мојата соба сум, гледам околу себе, собата ми е празна, се свиткувам од болка и слушам еден глас кој ми вели: “За тебе не постои надеж подобро е да умреш!” Во главата ми дојде една мисла: се наоѓам на крстопат. Се сетив за мојата ќерка. Голема болка ме обзема, боли, боли а јас сум толку немоќна. Ништо паметно не можам да смислам, го слушам гласот на Бога и го чувствувам, а сепак не му верувам. Тоа е тука, а толку далеку, излегувам надвор во темнината ги гледам сенките, а рацете и очите ме болат, ги

стегам и се молам. Животот минува, секој ден е сè потежок; јас веќе и заборавив да се смеам, а копнежливо барав утеха.

Доаѓа нов ден, полн со неизвесност, не знам што ме очекува: Доаѓам од работа мртва уморна, легнувам да спијам, но сон не доаѓа. Повторно се јавува истата болка, ме стега и ме гуши, плачам, станувам и ги земам цигарите мислејќи дека ќе се смирам и мирот ќе дојде. Но мирот не доаѓа, повторно се плашам и се прашувам, каде е Бог сега?...

Повторно го слушам гласот: “За тебе нема надеж, скокни од балконот и умри”. Излегувам на балконот со мисла да си го одземам животот. А сега слушам еден друг тивок и нежен глас: “Врати се назад и побарај го Бога”. Но борбата во мене не престанува со прашањето: Каде е Бог, каде да го барам, па јас сум грешна, зар Бог ме сака? И повторно и повторно се повторуваат истите зборови и на непријателот и на Бога; кој ќе победи во мене во моето срце ќе владее и ќе биде Господар.

Се наоѓам во недоумица, плачам и ме кине незапирлива болка во душата. Повторно ми доаѓа тивкиот и нежен глас кој ми вели: Побарај ја пријателката Катерина. Тогаш решив да ја повикам по телефон. Таа ми даде предлог: Дали може да дојде со мене еден наш брат во Христа кој се наоѓа во нашиот дом (а тој брат беше братот Делчо)? И јас им реков, дојдете што е можно побрзо, бидејќи умирам. Додека ги чекав, времето како да беше застанало. Додека шетав низ собата со болка во срцето, тие веќе пристигнаа; веднаш забележав на нивните лица ведрина и мир, што и самата посакав да ги имам.

Веднаш потоа ми беше предложено заедно да ги испеме песните: “Глеј Бог е љубов” и “Драга душо”. Потоа клекнавме сите заедно и се молевме, и додека се молеше братот, моите солзи неконтролирано се слеваа и во тој момент почувствував како допир на две раце кои ми ги избришаа солзите - и тие престанаа. Едно ново непознато чувство се јави во душата, а тоа беа плодовите на Господовиот Дух: мир и радост (Галатите 5:22-23).

Ни најголемиот поет на земјата не би можел да го опише

тоа чувство, тоа само може оној кој го прима со вера Најголемиот Миротворец во своето срце. Во тој момент поверував дека во мојот дом дојде спасението од Бога. Во моментот сакав и јас на Бога да му покажам јавно пред неговите сведоци, пред целото небо дека го примам со цело срце. Поттикната од Светиот Дух одлучив да ги оставам пороците: тутунот, кафето, нечистата храна и надворешното украсување.

Бог и неговите слуги беа сведоци на мојата одлука и промената на обратување и тие се зарадуваа заедно со мене и целото небо. Јас донесов одлука и сторив завет со Бога на 31.08.1996 година во Охрид.

Оттогаш па наваму Бог ми е на прво место го сакам со целото мое срце и секогаш ќе го сакам. Евангелието како радосна вест се прошири во моето семејство, што беше крунисано со радост кога и мојата мајка донесе одлука и се крсти. А сега со вера го чекам исполнувањето на мојата молитва за мојата ќерка Марија и таа да се приклучи кон Духовното

*...се надеваме на
Животиј Бој, Кој е
Спасител на сите луѓе,
а посебно на верните!*

1 Тимотеј 4,10.

Божјо семејство. Сега се борам во христијанскиот живот, но не сама, сега Исус е со мене и во мене и тој ме води и ми помага во се, заедно со Христовото семејство.

Го славам мојот Бог, се радувам на него и го чекам неговото повторно доаѓање. И сега: "Гледајки го ова славно наследство што би можело да му припадне, каков откуп ќе даде човекот за својата душа?" (Матеј 16:26) Иако можеби сиромашна, сепак во себе имам богатство и достоинство што светот никогаш не би можел да ми го даде.

"Душата откупена, и очистена од гревот, која сите свои благородни способности ги ставила во служба на Бога, има неизмерна вредност, и кога една душа ќе се избави, радоста на небото, во присуство на Бога и на своите ангели се изразува со песна на света и победоносна прослава" (Патот кон Христа 126).

Поздрав до сите пријатели на вистината и до оние кои не Го познаваат да го запознаат, да поверуваат и да го примат Христа за свој Спасител и Господ. □

ПРИМЕР ЗА ВЕРНОСТ

Ако ја посетите месната црква во Колешино и ако прашате кој е најстариот верник во таа црква, неминовно ќе слушнете дека тоа е брат Славчо Манчев, еден од најстарите верници не само во Колешино туку и во нашата земја. Брат Славчо е роден во минатиот век во 1914 година во сиромашно семејство, но богат во душата бидејќи Господа го запознава далечната 1967 година и предано му служи на Бога до денешниот ден.

Иако брат Славчо поради годините и здравјето не ги посетува богослуженијата, сепак тој редовно ја проучува Библиска поука и ја чита Библијата бидејќи сè уште може да се служи со својот вид и тоа без очила. Неговото животно мото кое го води е: "Имај милост кон секој човек. Сакај ги оние што те мразат, кој знае можеби еден ден ќе се обратат". Токму така брат Славчо го поминал скоро целиот свој живот имајќи добри односи со секој човек.

Како најстар верник брат Славчо ги поздравува сите читатели на Адвентистички поглед и им порачува секојдневно проучување на Библијата и дружење со Исуса. Само на тој начин можеме да се одбраниме од сатаната и да бидеме успешни христијани.

ПЕДЕСЕТ ГОДИНИ ЗАЕДНО

Миле и Ружа Трајкови од месната црква Колешино оваа година прославија несекојдневен јубилеј, педесет години во брачна заедница и педесет години верна служба на Господа. Имено брат Миле и сестра Ружа се активни верници во црквата во Колешино служејќи во повеќе служби и со својот придонес и гостопримство преставуваат пример за помладите верници. Родители се на четири деца (Никола, пастор во Австралија, Томе, пастор во Македонија, Лилјана и Дивна) Им посакуваме добро здравје и нека ги Бог благослови и чува.

Душко Крстев
Проповедник во округот Струмица

наше е само ДЕНЕС

Практична формула за среќа

Познат холандски професор пред неколку години се замери со своите колеги. Напишал роман кој добил високо признание од повеќето книжевни критичари. Меѓутоа, фабулата била сместена во средина во која тој најдобро ја познавал: универзитетот на кој предавал. Иако книгата претставува транспонирана стварност, на неколкумина од неговите колеги скоро им се чинело како себеси да се препознале на нејзините страници и се чувствувале многу непријатно. Како можел авторот да ги претстави во толку непријатна светлина? Биле подготвени да го предадат случајот на суд.

Како би се чувствувале вие кога, читајќи некоја книга, одненадеж би откриле дека еден од главните ликови е вистинска слика и прилика на вас самите - дека изразува некои ваши добри страни, но ги одразува и вашите слабости? Што се однесува до мене, би бил збунет.

Всушност, јас веќе доживеав едно такво искуство. Во една збирка есеи и раскази наидов на еден дел кој ми се чинеше крајно чуден бидејќи претставуваше точен опис на она како се чувствував и самиот со години.

Прикажан е еден човек (претпоставувам средновеchen) на кого се му одело добро во животот. Имал малку, а можеби и воопшто немал материјални грижи. Бил опкружен со луѓе кои го почитувале и му помагале, уживал во разни културни манифестации

и секогаш се занимавал со особено интересни работи. Имал натпросечно образование и интересна работа. Според сè ова, овој човек многу ме потсетуваше на мене.

Но, најважно во врска со тоа лице (а што секогаш ме уверуваше дека авторот многу детално проучувал извесни фази од мојот живот, додека го создавал својот лик како автобиографија) е тоа што тој човек бил во суштина несрекен. Неговиот живот, наизглед толку полн со добри и вредни работи, всушност останал празен. Никогаш не можел да биде целосно задоволен од она што го постигнал и го поседувал. И покрај сè секогаш останувало мачно чувство дека сите уживања пред сè биле површни и незадоволителни. А она што му давало вистинска смисла и длабочина на животот како да го одминувало, колку и да бил во трка по сето тоа. Впрочем, неговото целосно расположение наполно се променило, па едноставното уживање во сегашниот момент прераснало во опсесивна закупираност со иднината, следена со топла надеж дека еден ден ќе ја запознае вистинската среќа.

Сигурен сум дека сега веќе сите читатели погодуваат дека книгата која ја имам на ум е краток филозофски библиски есеј познат како Книга на Проповедникот.

Нејзиниот автор (Соломон) навистина немал причина да се пожали на животните удобности. Живеел во голема кука градена 13 години (1. Царевите 7,1), не само што бил оженет со ќерката

на фараонот, египетски владетел (1. Царевите 3,1) туку околу себе имал повеќе убави жени на кои се секавал само по име (1. Царевите 11,3). Неговиот годишен приход само во злато изнесувал 666 таланти, што споредено со денешните вредности лесно би можело да го направи мултимилијардер (1. Царевите 10,14). А благодарение на многуте гости ниту еден ден не му бил здодевен.

Се вели дека за одржување на царското домаќинство било потребно следново: "Секој ден му требаше на Соломона за храна: триесет кори чисто брашно и шеесет кори обично брашно, десет згоени волови, дваесет волови од пасиште, стотина овци, освен елени, срни, диви кози, и згоена живина" (1. Царевите 4,22.23).

Соломон не само што бил богат и ги надминал сите земни цареви со богатството (1. Царевите 10,23) туку исто така бил и многу културен човек, познат по многу свои мудри изреки, напишал повеќе од илјада песни (1. Царевите 4,32), поет чијашто љубовна поезија (Песна над песните) и ден денес ја читаат милиони луѓе. Бил многу талентиран владетел кому "Господ му даде мудрост... и исклучителна разумност" (4,29).

Што би можел човек уште да посака? Сепак, да ја прочитаме изненадувачката Соломонова оценка за сопствената личност, во Проповедник 2,9-11: "И станав толку голем, поголем од кој и да е пред мене во Ерусалим; а не ме остави ни мојата мудрост. И што да ми посакаа очите, не им скратував, ниту му бранев на моето срце некаква веселба, туку моето срце се радуваше на секој мој труд, и таква му беше наградата на секој мој напор. А тогаш ги разгледав сите свои дела, сите напори што ги вложив за да дојдам до нив - и ете, сè е тоа суета и гониветер! И нема полза под сонцето."

Секогаш одново Соломон извикнувал: "Суета над суетите," вели Проповедникот, "суета над суетите, сè е суета!" (Проповедник 1,2).

Најдете време и прочитајте ја цела 12. глава - веројатно нема да ви треба повеќе од 1 час. И сигурно исто, како мене, ќе заклучите дека она што тој човек го напишал пред 3000 години звучи многу

современо. Навистина, тука се опишани чувствата на многумина од нас денес, кои, особено во западниот свет навистина немаме на што да се пожалиме. Имаме семејство, кука, автомобил - еден или повеќе. Имаме доволно пари за да купиме добра храна, да отидеме на годишен одмор и да заштедиме нешто и за старост. Би требало да бидеме среќни, но не сме. На многумина од нас се ни се чини безмислено. "Па зар во животот не постои уште нешто?" - се прашуваме. "Зар тоа е тоа? Тоа ли е се што можеме да очекуваме?"

Ни се допаѓало тоа нам или не, повеќето од нас ќе мора да поминеме низ кризата на средните години, токму како што му се случило на Соломон. Кога ќе ја минеме четириесетата и доближуваме до педесетата, заклучуваме дека за преостанатиот дел од животот образецот веќе е направен. Доколку до тогаш не сме напредувале во работата, најверојатно никогаш нема да напредуваме. Кога сме биле млади, по завршувањето на студиите, стапувањето во брак, основањето семејство, додека сме се здобивале со академски титули, кога сме го добиле првото зголемување на платата - колку сите овие работи изгледале невозможни. Сме имале снисхта и амбиции. Знаевме дека далеку ќе стасаме во животот. Доколку ги влечеме вистинските потези, ќе уживаме во успехите и ќе го исполниме својот живот.

Но, подоцна понекогаш 20-25 години, повеќето од нас би морале да признаат, иако неволно, дека сите соништа не им се исполниле - а најверојатно нема да се исполнат никогаш. Потоа ќе мораме да се навикнеме на мислата дека животот им подметнал - или, колку и да е тешко тоа да се признае, дека сепак не биле толку брилијантни и дека нивниот живот, како и животот на повеќето луѓе од нивното опкружување, не е, ниту пак некогаш ќе биде, толку возбудлив како што е животот на луѓето од високите друштва и неколкумина (таканаречени) среќници кои ги претставуваат занимливите соговорници на радио или ТВ емисиите.

Се разбира, многумина од нас ќе продолжат да се надеваат на некој пресврт на подобро. Во западното општество (во кое јас

живеам) сме вистински шампиони во тоа се да подредуваме на иднината. Среќата, задоволството, исполнувањето - сето тоа, според сфаќањето на многумина, е нешто што ќе се случи во иднина. Како да велиме: "Па, добро, животот можеби не е толку сјаен денес, но само почекајте..."

До кога?

Додека децата да пораснат и повторно да ја вратиме слободата во која што толку уживаме (толку што се однесува на селективната меморија). Додека децата не појдат на училиште така што мајката ќе може да го продолжи образованието или да најде работа со полно работно време. Додека не магистрираме или пак да докторираме. Помислете само колку време ќе имаме кога најпосле ќе ја завршиме таа теза, колку почит ќе ни донесе и какви можности ќе ни се укажат во нашата кариера. Додека најпосле не го добиеме долгоочекуваното унапредување и саканата функција шеф на одделението (а и платата која доаѓа со сето тоа). Додека не се вратиме и не успееме да се преселиме во оној дел од земјата каде што одсекогаш сме сакале да живееме и да го минуваме времето онака како што сакаме, наместо шефот да не преместува вamu-таму.

Дури на духовен план таквото размислување не е вообичаено. Можеби сме свесни дека на нашиот внатрешен живот му недостасува онаа животна искра која, како што се чини, ја имаат многу христијани.; она зрачење кое сведочи за блиската заедница со Господа. Можеби ќе мораме да се снаоѓаме без тоа се додека еден ден Господ не одлучи да стори нешто исклучително за нас - некое чудо или не ни подари некое единствено искуство.

Ако Соломон во книгата Проповедник воопшто сакал нешто

да ни соопшти, мислам дека тоа би била нагласената мисла дека вистинската среќа - она чувство на потполност, добродетелство, мир, исполнетост - не е заснована врз добрите нешта кои што можеби ќе ни ги донесе иднината. Точно е дека христијанската вера подразбира надеж во иднината и дека сме насочени кон новиот живот на обновената Земја. Но, исто така е точно - и Соломон се обидува тоа да ни го пренесе - дека верата во вистинскиот Бог е нешто што се однесува на земното, нешто што се однесува на приликите овде и сега. Нешто што се однесува на денешнината. Доколку најдовте време во целост да ја прочитате Книгата Проповедник, веројатно сте се задржале за момент кога сте стасале до 9. поглавје и сте ги читале редовите 7-11.

Дозволете ми во целост да ги наведам затоа што тие толку убаво и содржајно го изразуваат она што Соломон би сакал да го сфатиме: "Затоа јади го својот леб со радост и пиј го своето вино со весело срце, зашто на Бога веќе порано му се допадна твоето дело. Носи бела облека во секое време и нека не смена масло на твојата глава. Уживај го животот со жената која ја љубиш во сите денови на својот суетен век што Бог то го дава под сонцето, зашто тоа е твое учество во животот и во трудот со кој се трудиш под сонцето. Што и да имаш намера да правиш, направи го додека можеш, зашто нема ни дела, ни имување, ни сознавање, ни мудрост во Подземјето во кое одиш."

Бог можеби ќе ви подари многу долг живот. Можеби сте одбрале таков начин на живот кој ќе ви помогне тоа и да го остварите. Но, сепак и ако живеете 100 години, ваше е само денес. Настојувајте да уживате во секој ден. Немојте да се концентрирате на некој иден момент кога околностите конечно ќе бидат такви така што животот ќе ви се претвори во уживање. Тоа можеби никогаш нема да се случи. Сконцентрирајте се на денешнината на сегашните предизвици и можности. Секогаш постои нешто добро и вредно само ако тоа го побарате. Обидете се да уживате во друштвото на луѓето со кои сте опкружени. Ценете ја љубовта на вашиот брачен другар, на своите деца и пријатели.

Пред многу години читав еден разговор со една жена од Америка стара 85 години. Новинарот ја прашал: "Што би направиле поинаку би морале да тргнете од почеток?" "О", одговорила. "главно би го направила истото. Меѓутоа, би се осудила да направам повеќе грешки. Исто така повеќе време би одвоила за себе. Би се обидела повеќе да уживам отколку што го правев тоа. Мислам дека би јадела помалку грав а повеќе сладолед."

Не би ви препорачал да го прифатите последниот совет од оваа драга госпоѓа од Кентаки и да заборавиме на сите правила на здравата исхрана. Но, во многу случаи нашиот живот би требал да се состои од помалку "грав" а повеќе од "сладолед", доколку сфакате што сакам да кажам. Треба сесрдно да се потрудиме за да уживаме повеќе во едноставните нешта од секојдневниот живот.

Една приказна вели дека еден рабин еден ден го прашал членот на својата синагога зошто секогаш толку брза. Човекот одговорил: "Брзам по успехот и среќата." Рабинот го погледнал во очи и едноставно рекол: "Можеби тие не се пред тебе; можеби се наоѓаат зад тебе или токму покрај тебе?"

Вистинската среќа може да ви се случи токму денес. Уживајте во малите нешта кои ви дава денешниот ден. Тие ќе ви донесат поголемо задоволство отколку големите нешта на кои се надевате во иднина, а кои можеби никогаш нема да се остварат. Од лично искуство знам колку е ова точно. □

расказ

Нечестивиот во црква

Едно убаво саботно утро, Мишо тргнал да оди во црква. На патот го сретнал нечестивиот.

"Што бараш ти тука несреќнику?" - го порашал Мишо.

"О добре дојде Мишо! Еве и јас ќе одам во црква. Таму е убаво. Сите му се молат на Бога, убаво пеат, ја слушаат Божјата реч и зборуваат против мене. Никој таму не ме брани, па затоа одам малку да слушам како пеат, а малку да се бранам?"

"Значи ти одиш во црква за таму да се браниш? Па како да се браниш во црква?"

"Знаеш Мишо, за тоа има илјада начини. Јас уште во петок почнувам да се бранам. Се трудам адвентистите пред почетокот на сабота да ги збунам со многу работи, како на пример, им ги кинам копчињата на фустаните, кондурацијата го задржувам со разни посети за да не може да ги доврши кондурите, кројачот го збунувам со неговата жена да не може достоино да се подготви за богослужение, а она што најмногу го сакам - им праќам гости дома и на тој начин го нарушувам мирот и редот во семејството.

Моја прва и најголема грижа е да им го расипам на адвентистите почетокот на саботата. Кога ќе успеам во тоа, се враќам со останатите. Тогаш со моите помошници се подготвувам на јуриш за саботното утро. Многу рано ние сме во нивните домови и само што станале им предизвикуваме расправи. Се служиме со најмали ситници. Кај еден ќе послужи премногу тесна крагна, на друг штотуку тргнал од дома му го кинам копчето, му го превртувам мастилото на секретарот на саботната школа на кого едвај наутро му дозволив да го напише својот извештај. Мастилото го испрска неговиот костум и подот, а мајката мораше заради тоа да дигне врева.

Децата ги поттикнувам да прават врева и да врескаат а ние самите да не знаат зошто. На жената и ја испраќам сосетката да и јави нешто многу доверливо. Правам мајсторот за сите работни денови да нема многу работа, а токму во сабота наутро да му дојдат муштерии од работа, други да го исплатат својот долг итн. Илјада и сто различни начини ми служат да ги збунам овие инаку добри луѓе. Моја најголема работа е кај нив да создадам нерасположение, нервоза... Но има и такви кои не можам да ги вознемирам. Тие луѓе одат многу прибрано во црква. Но, и за нив најдов ново средство.

Погледни ја онаа девојка таму! Доаѓам токму од нејзината кука. Нејзините родители добро ги скарав, нема ни да дојдат во саботната школа. Но таа добро ми се спротивставува. А што вреди тоа кога јас добро ја познавам. Треба само нејзините очи да ги свртам кон шеширот или капутот на нејзините пријателки, веднаш ќе го загуби вниманието за светите работи, нема ни да знае што се учело или пак се зборувало во црква. Зиме понекогаш го затворам ошакот и не дозволувам огнот да гори и така ја полнам црквата со дим, на луѓето им е ладно и не се во состојба да седат мирно. Правам децата да бидат непослушни за мајките да немаат мир. Еве, онаа бледа жена која сега влегува во црква многу се плаши од промаја и затоа сето време ќе мисли на тоа.

Еве не во црква. Седи ти на своето место и внимавај добро што ќе се случи. Ја гледаш ли онаа мајка таму, таа постојано мисли на своите деца што ги оставила дома. Дали забележа како се помести? Ја натерав сега да мисли дека нејзиното дете паднало од колекката, зашто заборавила да и нареди на домашната помошничка да внимава на малиот.

Гледај оние трговци таму, покрај тебе! Човек би помислил дека размислуваат за лекцијата или за некои точки од Откровението, а тие мислат на цената на стоката и на пазарот минатите денови.

Оној со црни мустаки донесе со себе повеќе илјади денари десеток и приноси. Гледаш како ја потпрел главата со рака и нешто

реазмислува. Тој смета колку десеток дал, а со таа сума би го отплатил долгот. Внимавај, сега реши да не го даде својот десеток. Тој ќе го потроши за други работи. По него се гледа дека не се чувствува добро.

Ја гледаш ли онаа таму! Со нејзините мисли управувам само јас. Сите гревови и мани што ги изнесува сега старешината, таа жена ги гледа во своите сестри. На неа и е многу жал и никако не може да го прости тој пропуст што не ја довела тета Мица со себе зашто мисли дека денешната проповед е како создадена за неа. Зборовите на проповедникот ги смета како топки, кои умее да ги фака, а се уште е подобро со нив да удира.

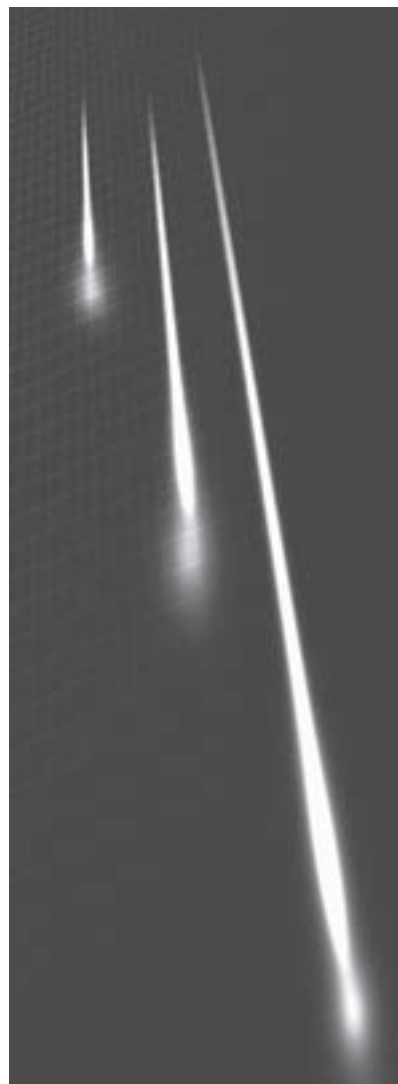
Јас многу ги сакам овие ваши членови. Таквите луѓе често ги туркам да станат ваши членови зашто тие тогаш добро ми помагаат. Некои како што гледаш сега и не ги вознемираувам. Кога се ќе биде завршено, за нив приготвив нешто при излезот. Ќе направам вистински корзо. Ќе видиш како ќе стојат во групи и ќе разговараат за милиони други работи, само не за она што го слушале во црква. На тој начин веднаш ќе ги заборават прекрасните Божји зборови, дејствувањето на Светиот Дух ќе си ја загуби својата мок и сиот труд на саботната школа и богослужението ќе останат без добри резултати.

На неомуженетите и немажените им докажувам дека саботата е најнезгоден ден да се видат момчињата и девојчињата. Внимавај само како оние девојки си бараат момчиња! Попладне можеш да видиш како повеќето од нив ќе ги залула во слатки снисишта (светски) што во потполност ќе се увериш дека Исус имал право кога рекол: "Многу се повикани, малку се избрани."

Сатаната со оваа своја работа толку го заинтересирал овој адвентист, што тој ден ништо не разбирал ниту знаел нешто во саботната школа, ни за богослужението. Неговиот учител се чудел. Што е со Мишо? Тој инаку беше еден од првите ученици во неговиот клас, а денес на лекцијата одговарал некако збунето..."

1. Петрово 5,8

1. I Солуњаните 5,8

НИКОГАШ ПОВЕЌЕ...

...нема да мислам за себе "слаб сум" зашто *"Господ ми е светлина и спасение, од којо да се илашам? Господ е истина на мојот живот, пред којо да преиерам?"*

- Псалм 27,1.

...да не помислам "поразен сум и победен", *"но, да му благодариме на Бога кој секогаш не води во неговата победа во Христа и на секоје место преку нас, во шири мирисот на своето познавање"*

- 2. Коринќаните 2,14.

...нема да "осудувам" *"и така сега нема осудување за оние кои се во Христа Исуса и одат не во тело, а во духот"*

- Римјаните 8,1.

...нема да кажам "ми недостасува мудрост" зашто *"од него сѐ и вие во Христа Исуса, кој ни сѐштана мудрост од Бога, праведност и осветување, и искушување"*

- 1. Коринќаните 1,30.

...нема да "се грижам и плашам" бидејќи *"секоја своја грижа фрлете ја на него, зашто тој се грижи за вас"*

- 1. Петрово 5,7.

уморни од постојан УМОР

Victor M. Marachin

Несоницата негативно влијае врз нашиот имунолошки состав и предизвикува раздразливост и несреки.

Даваме десет совети кои ќе ви помогнат подобро да спиеете.

Иако Роси оди на спиење околу 22,30, таа не може да засpie сè до полноќ. Сpie лошо додека во 6,30 не ја разбуди будилникот.

Постојат милиони кои имаат ист проблем како Роси. Тие не уживаат добар сон, како што напишал пророк Еремија: “Штом се разбудив, погледнав: сладок ли беше мојот сон!” (Еремија 31,26).

Пишувајќи за Американците, Деепак Цхопра, лекар и писател на бестселери, забележува: “Ние сме нација што лошо спие. Еден од тројца возрасни страдаат од повремена несоница, а секоја година десет милиони Американци бараат лекарска помош заради потешкотии со спиењето.” Притоа повеќето жени отколку мажи потешко засpieваат или ноќе се будат. Недоволното спиење претставува сериозен проблем. Дури и една нокт недоволен сон може да предизвика раздразливост и да оневозможи соодветна концентрација. Различни истражувања покажуваат дека хроничниот недостаток на сон може негативно да влијае врз имунолошкиот состав, предизвикувајќи поголема изложеност на болести и нерасположение. А недостатокот на сон може да биде опасен. Одделот за промет проценува дека за околу сто илјади сообраќајни несреки годишно виновен е фактот дека на возачите им се приспива или дури и засpieваат зад воланот. Но проблемите со спиење можат

да се решат како и сите други. Еве девет начини на кои можете да си осигурате подобар сон.

1. Предајте му ги своите грижи на Бога.

Почнете да ги испитувате причините за вашата несоница на тој начин што ќе се запрашате дали стресовите или грижите ја смалуваат можноста за одмор. Ако откриете дека се случува тоа, потсетете се дека Бог може да ви даде мир и смиреност без оглед што светот околу вас е полн со загриженост и немир. Додека останатите можат да бидат вознемирени, оние што се надеваат во Бога можат мирно да спиеат. Исус рекол: “Ви оставам мир, ви го давам мојот мир... И секоја своја грижа фрлете ја на него, зашто Тој се грижи за вас!” (Јован 14,27; 1. Петрово 5,7).

2. Редовно вежбајте

Неактивните луѓе често тешко можат да засpieјат едноставно бидејќи телото не им се заморило. Ползата од вежбање за подобар сон неодамна е прикажана со едно истражување кое го спровело Медицинскиот факултет на Универзитетот Станфорд.

Од областа на епидемиологијата Аби Ц. Кинг со соработниците проучувала

дваесет и девет жени и четрнаесет мажи на возраст меѓу 50 и 76 години; тоа биле лица кои главно денот го минувале седејќи, без кардиоваскуларни пречки, а кои рекле дека имаат проблеми со спиењето. Во текот на шеснаесет дена четири пати седмично тие минувале 30 до 40 минути вежбајќи аеробик од низок степен или брзо одење. Резултатите биле: оние што така вежбале спиеле во текот на нокта скоро еден час подолго и засpieале за половина време помалку отколку што тоа било вообичаено. Меѓутоа, овде важи предупредувањето: Да не се извршува напорна работа во последните три часа пред спиењето, бидејќи вежбањето може да предизвика раздвижување на вашиот организам, а не да го смири.

3. Проверете какви лекови земате

Поразговарајте со својот лекар да видите дали можеби земате лекови кои го нарушуваат вашиот сон. Вообичаени виновници се рецептите за таблети врзани за диета, во кои има амфетамини, некои антидепресанти, многу лекови за астматичари, ладни подготвени смеси со псеудефедрин, капки за нос, лекови против болки кои содржат кофеин, стероиди и некои лекови за висок крвен притисок.

4. Испитајте ја својата совест

Библијата ја нуди оваа мудрост: “Запази го разумот и здравото расудување... Кога ќе легнеш, нема да се плашиш и кога ќе засpieеш, ќе сонуваш слатко” (Мудри изреки 3,21.24). Овој текст покажува дека на блискиот писател му е јасно како нечистата совест го краде сонот. Чесно преиспитајте дали некоја постапка или збор во минатото се виновни што го немате мирот кој е потребен за добар ноктен сон. Ако е тоа случај, признајте го својот грев прво на Бога, па потоа и на повредената страна. Потоа сторете сè што е можно да го поправите стореното зло.

5. Избегнувајте алкохол, тутун и кофеин.

Наспроти вообичаеното уверување, пијалок земен

непосредно пред спиење повеќе ќе ви наштети отколку што ќе ви помогне добро да спие. Иако алкохолот во прва рака може да ве стори сонливи, тој има повратно дејство. Откако вашиот организам ќе го метаболизира алкохолот, вие почнувате да се будите или сонот е многу лесен. Неврологот Денис Хил, директор на клиниката за нарушено спиење при универзитетската болница во Шарлота во Северна Каролина во Соединетите Американски држави кажува: “Многу е важно кога спиете во вашиот организам да нема алкохол. Тој е седатив, но го прекинува сонот и оневозможува длабок сон во кој човекот сонува.” Никотинот содржи стимуланси и тоа е причина што пушачите често тешко заспираат и спијат доста немирно. Многу бивши пушачи кажуваат дека побрзо заспираат и дека поретко се будат ноќе отколку во времето кога пушеле.

И кофеинот може да влијае врз сонот. Оваа дрога може во крвта да остане до дваесет часа, па размислете дали пиенето кафе во текот на денот влијае на вашиот нокен сон. Стручњаци за нарушен сон препорачуваат да се избегнува кафе и пијалок во кој има кофеин и чоколадо барем во четири до шест часа пред да се оди на спиење.

6. Излезете од кревет

Вашата спална соба треба да биде одредена само за спиење. Ако после дваесет минути не можете да заспиете, станете и излезете од просторијата. Овој совет го дава Михаел Бонет, професор по неврологија на државниот Универзитет Вриг; тој е директор на лабораторијата за истражување на сонот во болница за ветерани во Даутон во Охајо. “Имено, вие почнувате да ја поистветувате спалната соба со неспиење, а тоа само го продлабочува проблемот.” Тој препорачува да направите нешто што ќе ве наведе на спиење: читајте некоја книга, гледајте некоја досадна телевизиска програма и слично. Кога ќе почне да ви се спие, појдете во спалната соба.

7. Планирајте го денот исполнет со активности.

Истражувачите

на англискиот Универзитет Лавбороу заклучиле дека луѓето кои во текот на денот активно работат подобро спијат. Проучувале доброволци кои четири дена минувале во лабораторија за спиење. Во еден од овие четири дена доброволците ги испратиле во оддалечен град во кој оделе да пазарат, оделе во музеј, посетувале забавен парк, зоолошка градина и гледале еден филм. Не е необично што овие доброволци таа вечер заспале порано и подолго спиеле од обично. Исто така се разбудиле освежени.

8. Отстранете ја секоја пречка

Светлината која доаѓа заради отворена завеса или појава на изненадна врева што ја прави прелетувањето на авион, минување на автомобил или лаење на пес, можат брзо да го нарушат спиењето. За да го исклучите надворешното осветлување, купете подебела завеса или ставете ролетни. За да се намали шумот употребете ушни затки или оставете да работи некој вентилатор кој ќе ја прекрие евентуалната звучна пречка.

9. Употребете ја својата фантазија за да се опуштите.

Доколку при заминувањето во кревет се чувствувате напнати и загрижени, настојувајте овие мисли да ги отстраните со тоа што ќе ги надоместите со слики што смируваат. Доктор Џејмс Перл, писател на книгата “Спијте добро пет ноќи”, препорачува да се прават слики во фантазијата кои би биле слични на следниве две:

Слика 1. - Лежите на воздушен јастук на тропско море. Брановите лесно ве заплиснуваат. На својата кожа чувствувате нежно,

топло ветре.

Слика 2. - Се симнувате по кружни скали или скали што се движат. За време на симнувањето се подлабоко и подлабоко се опуштате. Кога ќе се симнете, се отвора врата и вие излегувате во прекрасна градина огреана со сонце. Со смирен ум, доволно уморно тело и дух кој е во мир со Бога и ближните, и вие можете да уживате добар нокен сон.

положбата на телото во МОЛИТВА

Прашањето е поттикнато од тврдењата на некои добронамерни верници кои врз основа на лично проучување заклучиле дека сите молитви во црква треба да бидат на колена. Расправата покажува дека за многу верници молитвата е многу значајна, па затоа сакаат да бидат сигурни дека во пракса ги следат Божјите налози. Ќе го разгледаме ова прашање, не за да го обесхрабриме интересот за оваа важна тема во христијанската пракса, туку за да дадеме информација и разјаснување во врска со неа.

Библиски податоци

Според Писмото, неговиот народ упатувал молитви кон Бога во различни околности и положби на телото. Ќе ги набројам најважните податоци.

1. На колена.

Постојат бројни примери на луѓе кои се моделе на Господа на колена, што укажува на тоа дека овој начин бил многу вообичаен во пракса. Даниел се мошел на своите колена трипати дневно (Даниел 6,10); Стефан паднал на колена и разговарал со Господа пред

да умре како маченик (Дела 7,60); и Петар клекнал крај умирната Тавита молејќи се за неа и таа оживеала (Дела 9,40); види и Дела 20,36; Ефесјаните 3,14). Понекогаш молителот би ја наведнал главата до колена (1. Царевите 1,13). Клекнувањето било ритуално изразување на доброволно предавање на својот живот на Бога. Со клекнувањето, оној што клекнал, доброволно се спушта во правта од која е направен човекот и му го предава својот живот на Бога (2. Царевите 1,13).

Верниците често пати се прашуваат кој е правилен став во текот на молитвата: дали треба во црква да се молиме само на колена или седењето и стоењето се исто така правилни ставови?

2. Стоење.

Да се стои во молитва пред Бога исто така била вообичаена пракса, можеби и повообичаена од клекнувањето. Еден од најпечатливите случаи се наоѓа во 2. Дневникот 20 каде што се опишува заедничка молитва. Кога Јуда се наоѓал пред инвазија на здружените сили на Моавците и Амонците, Јосафат го повикал народот да му упати молитва на Бога: “Тогаш Јосафат стана во јудејскиот собор во Ерусалим, во Господовиот дом,” молејќи се за ослободување додека “сите Јудејци стоеја пред Господа” (2. Дневникот 20,5.13). Својата молитва Ана ја кажала стоејќи, и Господ ѱ одговорил (1. Самоилова 1,26). Јов исто така се мошел стоејќи (Јов 30,20).

Евреите имале обичај да се молат стоејќи во синагогите и на улиците за да ја покажат својата побожност. Исус ја осудил горделивоста, но не и обичајот да се стои на молитва (Матеј 6,5). Тој, всушност, ја охрабрил кога рекол: “И кога стоите на молитва, проштавајте ако имате нешто против некого, за да ви ги прости и вашиот Татко кој е на небесата, вашите гревови” (Марко 11,25). Стоењето во молитва ја нагласува предноста да му пристапиме на Бога и да му се обратиме со своите потреби и грижи знаејќи дека Тој ќе ги слушне нашите моливи. Оние на кои им е дозволено да му пристапат на царот, обично би стоеле пред него и би ги изнесувале своите молби (Естира 5,2). Кога стоиме во молитва ние го признаваме Бога како цар на вселената и сметаме дека имаме

предност што можеме да му пристапиме и да побараме од него водство, благослов и наклонетост.

3. Седење. Овој обичај е редок во Библијата, но не и дека воопшто го нема. Дobar пример е Давид кој “отишол и седнал пред Господа и се помолил” (2. Самоилова 7,18; само во англиските преводи, прим. прев.). Овој став би го заземал и човек кој би побарал податоци од Господа преку негов пророк (на пр. 2. Царевите 4,38; Езекил 8,1; 33,31) и кој бил подготвен да му служи.

4. Лежење. Во Библијата наоѓаме и случаи кога луѓе се молеле ноќе во кревет. Додека лежеле во кревет, тие би се присетувале на Господа и би размислувале за него (Псалм 4,4; 63,6). Понекогаш човек можел да се поклони и во својата постела да се моли на Господа (1. Царевите 1,47). Молитвата во лежечка положба на кревет нагласува прилика да се размислува за Божјата добрина и да му се пристапи на Бога ноќе барајќи помош од него. Тоа е приватен чин, чин на лична побожност.

5. Паѓање ничкум. Кога се паѓа ничкум, луѓето лежат со лицето свртено кон земјата, обично со раширени раце. Едното колено останувало свиткано за полесно да се станува од земја. Ретко кога паѓањето ничкум во Библијата стои поврзано со молитвата (на пр. 2. Царевите 1,47; Марко 14,35). Тоа е основен израз на покажување чест и покорност пред претпоставен. Лицето кое би барало помош од цар би паднало ничкум пред него како знак на зависност и покорност (2. Самоилова 14,4). Било обичај как поздрав на претпоставениот (2. Самоилова 14,22) или како покажување чест (1. Самоилова 28,14). Во религиски контекст тоа е став на обожавање (види 2. Дневникот 20,18). Со тоа се зајакнува уверувањето дека Бог е вистински извор на човечкиот живот и оној кој може да го сочува истиот (на пр. 4. Мојсеева 16,45); Исус Навин 7,6; 2. Самоилова 7,16). Понекогаш оние што се поклонувае доаѓале пред Господа, паѓале наземи пред него како чин на укажување чест и тогаш заземале став на клечење, веројатно за да му се молат (Псалм

95,6).

Да се падне наземи пред боговите било вообичаено за дел од стариот Близок исток како израз на почит, покорност, обожавање и зависност.

Да се падне ничкум не станало вообичаен облик на обожавање во христијанската црква, веројатно поради тоа што Бог повеќе не се објавувал себеси или пак трајно престојувал во некое посебно место на земјата, туку станал пристапен преку својот Син (види Јован 4,21-24).

Овој преглед на ставови при молитва во Библијата укажува на тоа дека немало некоја посебна положба која се барала од оние што се поклонувае кога му се обраќале на Бога со свои молби. Ставовите се важни во смисла дека тие се надворешен израз на почитување, внатрешни чувства и преданост кон Господа, но ниту еден од нив не бил доволно голем за да ги опфати сите овие искуства. Оттаму во Писмото наоѓаме разновидност на избор и можности. Ниту еден обид да се издвои некоја положба како повиска или незаменлива во однос на друга нема библиска поддршка.

Списите на Елена Вајт. Елена Вајт нагласува молитва на колена и поттикнува на неа. Таа пишувала: “И на јавни и на лични богослуженија наша предност е да кленеме пред Бога кога му ги изнесуваме своите молитви” (Gospoel Workers, str. 178). Никогаш не би требале да сметаме дека клекнувањето е товар, туку предност. Таа повторно коментира дека “и на јавно и на приватно богослужение наша должност е да ги свиткаме своите колена пред Бога кога му ги изнесуваме своите молби. Овој чин покажува нашата зависност од Бога” (Одбрани сведоштва, св. 2 стр. 312).

Изјавите како што се овие не би требало да се користат

за учење дека клекнувањето е единствена положба за молитва на јавно ботослужение. Таа разјаснува дека не е секогаш нужно да се клекне на молитва (Служба на исцелување, стр. 510,511). Учесвувајќи на јавни богослуженија барала од црквата или да стане на молитва на посветување (Одбрани сведоштва, св. 3.стр. 286.269), или да остане седејќи (исто, стр. 267.268) или да клекне (Одбрани сведоштва, св. 3, стр. 148.149). Мора да се заклучи дека според неа клекнувањето не е исклучиво став за молитва во црквата. Во својот приватен живот таа се молела дури и седејќи во кревет (Review and Herald, 13, 1906).

Заклучок

Можеме да заклучиме дека според Библијата и забелешките на Елена Вајт, постојат различни ставови врзани за молитвата и дека важноста на некој од нив не ја исклучува важноста на другите. Во текот на богослужението Адвентистичката црква дозволува молитва седејќи, стоејќи, или на колена. Бидејќи богослуженијата треба да бидат уредени, важно е да се знае дека, кога заедницата на верници се собира да го бара Господа, сите ги следиме вообичаените литургиски елементи прифатени на нашите богослуженија. Оние кои во црква ќе клекнат на молитва додека остатокот од црквата се моли стоејќи, можеби ненамерно изразуваат побожност начин за кој треба да размислат. □

Адвентистистичката дејност во Македонија за време на турската окупација

Извадоци од книгата
“Ќе ми бидете сведоци”
од Милан Шушлиќ

Христијанската адвентистичка црква има длабоки корени на подрачјето на Република Македонија. Првите адвентисти во нашите краишта се јавуваат уште во далечната 1880 година. Но да се потсетиме најнапред на историските околности на тоа време. Македонија, едно време самостојно царство под царот Самоил, паднала под власт на Турците уште пред битката на Косово 1389 година). Под Турците таа била поделена на скопски, битолски и косовски вилает, со столетија уживала релативен мир, одвреме навреме нарушуван со нападите на комитите и осветничките походи на аскерите.

Во средината на дветнаесеттото столетие, освен православната религија на покрените маси и Исламот на владеечкиот слој Турци или исламизирани жители, во Македонија се појавува и протестантизмот, односно неговиот методистички огранок, посебно во југоисточниот дел од нејзината територија.

Појавата на адвентистите на седмиот ден во Македонија тесно е поврзана со дејствувањето на двајца луѓе за кои ни останале доста историски податоци врз основа на кои, барем во крупни потези, можеме да ја реконструираме нивната работа.

1. Пастор Андреас Зифрид (27.10.1853-2.10.1924)

Писателот на овие редови за дејствувањето на Андреас Зифрид прв пат чул од Мирко Кавур, старешина на месната црква во Загреб и еден од пионерите кои го проповедале евангелието во Македонија, уште во педесеттите години од минатиот век. Мирко Кавур дваесеттите години од минатиот век поминал неколку години во Скопје како мисионер и таму од жителите ја чул легендата за евангелската дејсност на Андреас Зифрид во Македонија и во северна Албанија, велам легенда, бидејќи сторијата за него, освен вистинити содржела и некои митски елементи, го поврзувала неговото дејствување со дејствувањето на друга личност за која малку подоцна повеќе ќе зборуваме. За да ја одвоиме стварноста од митот, најдобро би било збор да му дадеме на Јоханес Зифрид, проповедник и старешина на црквата во Германија, Унгарија и Романија, син на претходниот.

Под наслов “Девет години во Македонија и Албанија” од неговото перо излегло во германското списание Адвент Боте, во бројот од 17 јули 1956 година, следната статија:

“... За нас христијаните, било стари или млади, би било добро често да застанеме на својот пат и да размислиме за тоа како Господ не водел во

животот наместо без никакво размислување да чекориме на својот животен пат.

Многу браќа постојано одново ме молат да ги објавам искуствата и доживувањата кои мојот татко ги стекнал за време на својот престој во Македонија и Албанија, каде што за “Британското и странско библиско друштво” во разни градови од тие земји основал библиски депоа. Бидејќи на располагање ми е целокупната татковска кореспонденција од тоа време, имам можност да понудам целосен опис на тоа дело од неговата животна историја.

Во 1880 година мојот татко беше повикан во служба на таканаречената Надворешна мисија. Прво негово место на живеење беше во Скопје во Македонија. Таму се родив и јас во 1881 година. Имав среќа моите родители да бидат побожни луѓе кои уште од моето детство ме воспитуваа во христијански дух. Бидејќи мојот татко многу патувааше по земјата, мојата мајка често остануваше сама. Кога би се молела, таа постојано ги земаше моите раце во нејзините и постојано се молеше за моето обратување. Во својата милост Господ ги слушна нејзините молитви. Кога имав седумнаесет години му го предадов својот живот на Господа.

Моите родители минаа девет години во Македонија и

Албанија. Во моето рано детство во Скопје имав незаборавни доживувања, кои во убавите и лошите моменти од мојот живот ми даваа сигурност дека Бог го води нашиот живот, и кои постојано ме потсетуваа на Божјите ветувања.

Кога имав само една година, мојот татко во месец мај 1882 година беше затворен и одведен во затвор во тврдината во Скопје, во кој остана два месеца, иако воопшто не го сослушуваа ниту некој му ја откри причината за неговото затворање. Во текот на тоа време мојата мајка можеше еднаш седмично да го посети мојот татко и да помине неколку минути со него, па во таа прилика ме водеше со себе.

После две седмици мојот татко доби налог од затворската управа на некои затвореници да им носи храна во ќелиите. Во текот на таа работа мојот татко се запонал со тројца затвореници во една ќелија. Двајца од нив биле христијани, кои биле лажно обвинети дека се шпиони. Третиот бил албанец, стар 82

години, кој поради убиство веќе 16 години носел на нозете тешки синцири.

Мојот татко ги тешел двајцата христијани со текстови од Божјата реч. Им читал од Делата на апостолите како Божјите луѓе, како што биле Петар, Јован, Павле, Сила, невини морале да страдаат во затвор, како Бог ги употребил да ги запознаат луѓето со Господа, како на пример, Корнелиј и оној затвореник со сиот свој дом му се обрatile на Господа. Осумдесет и две години стариот Албанец внимателно слушал како мојот татко ги теши двајцата христијани. Кога се завртел кон него, мојот татко, старецот рекол: 'На овие двајца им прочита утешни зборови, но тие се неправедно затворени. Меѓутоа, јас сум крив, зашто сум убиец. За мене секако немаш никаква утеха во својата книга!' Мојот татко му одговорил: 'И за тебе имам утешна порака во својата книга! Му го прочитал извештајот за разбојникот на крстот, кој исто така бил убиец. Шест седмици

мојот татко разговарал со тој старец од ден во ден, му читал од Библијата и се молел со него. На крајот од шестата седмица пред да се стемни, после една кратка молитва старецот рекол: 'Сега верувам дека и мене Исус ми ги прости гревовите и дека е мој Спасител и Господ!' Следното утро, кога мојот татко дојде во истата ќелија, двајцата затвореници му рекле дека старецот постојано се молел на глас и му заблагодарувал на Бога што му ги простил гревовите и го примал како свое дете. Само еден час пред да дојде мојот татко замолкнал и заспал. Кога татко ми му се приближил, заклучил дека стариот човек умрел.

Неколку часа после тоа мојот татко добил известување од управата на затворот дека е слободен и дека може да оди дома. И така сфатил зошто морал да мине два месеца во затворот. Кога неочекувано стигнал дома, се разбира радоста била голема, зашто мојата мајка секој ден сесрдно се молела за него да се врати во својот дом. >

Скопскиот затвор од времето кога таму бил затворан Андреас Зифрид

Моите родители заедно клекнаа и му заблагодарија на Бога за чудесното ослободување на татко ми и за искуството што го стекнале. Тој ден тие направија завет со Бога дека мене како благодарна жртва ќе ме принесат на олтарот на Неговото дело, дека и јас, ако биде Божја волја, ќе работам во Неговото дело. Нивната желба се оствари. Благословите на моите одители ме следеа во текот на педесет години работа во неговото дело. Можам да признаам дека Господ обилно ме благословуваше. Со Божјата милост сега веќе 59 години сум во оваа прекрасна вистина, а пред 53 години почнав да ја проповедам. Со длабока благодарност можам денес да посведочам: 'Ме водеше по прав пат заради своето име!'

Во почетокот на месец февруари 1885 година пола година пред нашето заминување од Скопје - мојот татко беше по втор пат одведен во затвор во истата тврдина каде помина три години пред тоа. Јас тогаш имав четири години. Тогаш се случи нешто што ми остана врежано во сè до денешниот ден. Причина за тоа затворање беа двајца фанатични

турски свештеници, многу непријателски расположени кон мојот татко затоа што ја ширеше Библијата. Мислеа дека на тој начин ќе го отстранат и ќе го направат шпион. Тие изјавија дека мојот татко, христијански пес (така го нарекуваа), потајно работел против Мухамедовата религија и дека планирал да изведе атентат на султанот (Македонија во тоа време била дел од турското царство). Во затворот мојот татко беше испрашан многу кратко и после шест седмици осуден на смрт. Две седмици после затворањето, му ги врзаа очите, а ушите му ги затнаа со восок, така што сето тоа време не можеше ни да гледа ни да слуша. Смртната казна требало да се изврши на полноќ, десет дена после објавувањето на пресудата. Во текот на тие два месеци кои мојот татко ги мина во затвор, мајка ми доби само два пати дозвола да го посети. За време на тие посети и мене ме водеше со себе. Како што веќе беше речено, на мојот татко ушите му беа затнати со восок, а очита му беа врзани, па мојата мајка беше одведена до малиот прозорец од неговата ќелија на кој беа ставени густе железни

решетки. Мајка ми би го земала татко ми за рака и двајцата би плачеле по десет минути, колку што траеше одобрената посета. Мојата измачена мајка сесрдно се молеше дење и ноќе за животот на татко ми и за негово ослободување.

Едно прекрасно ослободување.

Мојот татко имаше верен и предан пријател, еден паша (висок турски државен службеник), кој преку него ја прифати христијанската вера. Тој човек беше сличен на Никодим, па само во текот на нокта доаѓаше да го посети мојот татко. Купи Библија од него, која ја остави во домот на мојот татко, зашто тоа би го чинело живот кога некој кај него како муслиман би пронашол Свето писмо. Тој паша, додека мојот татко беше во затворот, се наоѓаше на службен пат. Неколку дена пред предвидениот рок за извршување на смртната казна, се врати од службен пат и дозна од мојата мајка дека татко ми веќе седум седмици се наоѓа во затворот во тврдината и дека е осуден на смрт.

Пашата веднаш го побара кадијата (судијата) со кого бил во пријателски односи,

му објасни дека мојот татко е наполно невин и дека лично тој гарантира за него.

Ден после тоа - на денот кога требаше на полноќ да се изврши смртната казна над мојот татко - пашата замина со одлука за помилување во шебот во затворот да го ослободи мојот татко. Кога пашата со мојот татко се појави токму околу полноќ во домот на моите родители, мојата мајка беше на колена и сесрдно се молеше на Бога. И тогаш, во тој судбоносен полноќен час, моите родители клекнаа, и пашата со нив, за да го славата великото Господово име и му заблагодаруваа на тоа прекрасно ослободување. За пашата овој настан претставуваше голема потврда на верата, а за моите родители буквално исполнување на зборовите од Псалмот 50,15:

Со тоа би го завршил своето сведоштво за настаните во Македонија и Албанија. Наспроти сите потешкотии и неволји кои моите родители ги доживуваа во таа мала земја, сепак Бог ја подигна тука својата Црква и доведе луѓе до познавање на својата прекрасна вистина. Колку само се радувам што денес во мојот роден град Скопје постои една напредна месна црква, која го чека второто Христово доаѓање. 'Потоа видов .. Откровение 7,9 После деветгодишната работа во Македонија, моите родители 1889. година се преселија во Романија. Таму мојот татко се до крајот на 1925. година работеше како евангелски работник. Имаше прилика и можност на многу луѓе да им ја објави прекрасната адвентистичка вистина и за Господа да задобие многу драгоцен души.

Мојата драга мајка (Wilhelmina Seefried), 1929 година многу тешко се разболе. Бидејќи нејзина желба беше уште еднаш да ме види, побрзав во август месец од Берлин до нејзината болничка постела и тука останав се до нејзиниот последен здив на 23. август 1929 година. Со длабока благодарност

ги зтворив нејзините уморни очи. Две години пред тоа умре и мојот татко. Двајцата соединети почиваат крај Црното море, во Констанца во Романија. И така заврши нејзиниот животен пат, заедно со сите земни потешкотии. Еден час пред да ги затвори своите очи, ја зеде својата Библија и ми го покажа текстот во Псалм 30,5. Тука можев да прочитам:

"Во Твоите раце го предавам духот свој; Ти си ме спасувал, Господе, Боже на вистината..."

Со тивок глас ми рече: 'Мојот живот беше сличен на ноќ кога течеа многу солзи; но наскоро ќе дојде утрото на воскресение и тогаш Господ сите наши срца - доколку му останеме верни - ќе ги исполни со неискажана и вечна радост! Откако не повика сите да останеме верни и цврсто да се држиме за вистината, ги затвори своите очи и заспа во благословен мир. Ние кои останавме го упатувавме својот поглед крај нејзиниот гроб поглед кон онаа земја во која нема да има солзи: 'Таму ќе престанат судирите, таму ќе владее мир, денес, утре и во вечноста!'"

Кој бил Андреас Зифрид и зошто заслужил да биде вклучен во историјата на проповедање на евангелието во Македонија? Се разбира, најголемиот дел од одговорот го наоѓаме во самата статија и кога би се потпреле само на него би можеле да го завршиме своето истражување. Меѓутоа историската точност бара секој податок да се провери повеќе пати и со сигурност да утврди правата вистина. Иако сите податоци во оваа статија се апсолутно точни, нашето истражување сепак мораше да продолжи!

Името на Андреас Зифрид многу пати се појавува во службени извештаи на Црквата, тоа се наоѓа на списоците проповедници и пионери на делото, но многу детали од неговиот живот се неразјаснети.

Затоа им даваме збор и на други записи за него!

Интересно е сведоштвото на современик на Андреас Зифрид, соработник во делото на проповедање на евангелието и еден од пионерите на Црквата на адвентистите на седмиот ден на подрачје на југоисточна Европа, пастор Макс Лудвиг. Тој во Црквен Гласник во Австралија, година III, број 2, страна 7-9 ги објавил своите спомени на делото во јужнословенските земји. Меѓу останатото, зборува и за работата на Андреас Зифрид во Македонија.

"Понатаму сакам да ве запознаам со првите обиди адвентната вест да се донесе во Македонија. Братот Зифрид дојде од Германија како претставник и застапник на "Британското библиско друштво" за Македонија и Албанија на Балканскиот полуостров и се насели во Скопје. Таму му се роди синот Јоханес Зифрид (1881-1956) кој подоцна во нашето дело беше познат како евангелист во Швајцарија, Унгарија и Германија.

Таткото Зифрид работеше девет години во Македонија и Албанија како пионер на адвентното движење... После деветгодишна пионерска работа во Македонија и Албанија по налог на водството замина во Романија, каде се до својата смрт (1927 година) работеше како евангелист. Погребан е во црноморскиот град Констанца. Тука на 23 август 1929 година умре и неговата сопруга.

Останатиот дел од текстот на Лудвиг за работата на Андреас Зифрид не го објавуваме, бидејќи во голем дел се поклопува со текстот на Јоханес Зифрид, синот на претходниот, кој штотуку го цитиравме.

Продолжува...

АДВЕНТИСТИЧКА ТЕЛЕВИЗИЈА

- за Ваша разонода
- за напредување на Вашето семејство
- за да го поделите со Вашите пријатели

Подетални информации побарајте на:

www.hopetv.org.uk

www.adventist.tv

АДВЕНТИСТИЧКА ТЕЛЕВИЗИЈА 24ч. НА ДЕН

Hope Channel International Satelit: Hotbird 6(13 E) • Параметри: D/L
• Фреквенција: 12 577 • Polarization: Horizontal • Symbol rate: 27500
• FEC: 3/4 • Сигналот не е кодиран

Дознајте повеќе за вашите сограѓани христијаните - адвентисти!

- Кои се адвентистите? • Кои се нивните верувања?
- Од каде потекнуваат? • По што се разликуваат од другите христијани? • Што кажуваат за времето во кое живееме?

Одговорите побарајте ги на:

www.adventisti.org.mk